

9de Aarg.

1878.

16de Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af S. Chrondsen.

15de September — 17de Hefte.

Decorah, Iowa

S. Amundsen, Bog- og Accidents-Trykker.

1878.

For Hjemmet,

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning,
begynder med 1878 sin 9de Aargang.

Det indeholder et afværende og omhyggeligt udvalgt Læsestof bestaaende af historiske Skildringer, Efterretninger om Opfindelser og Opdagelser, Missionsberetninger, Rejsebeskrivelser, Skildringer af Lande og Folk, Dyre- og Planteliv, samt

Fortællinger, Digte og Blandinger.

Det udkommer med 2 Ark i Omflag 2 Gange om Maanedet (15de og 30te) og koster \$2.00, (til Norge og Danmark \$2.50) om Aaret i Forud. Dermed er ogsaa Portoen betalt. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa det 7de frit. Penge sendes helst i Money Order, Drafts, (helst paa Chicago) eller Registered Letters, da Bosterne ikke overalt ere sikre. Nye Subskribenter behøve at melde sig snarest muligt. Denne Aargang kan faaes fra No. 1.

Adresse: **R. Thronsen**, Drawer 14, Decorah, Iowa.

Vil man benytte anden Mands Hjælp til at indsende Penge, da se til, at Vedkommende er p a l i d e l i g.

ST. OLAFS SCHOOL,

en lutherisk Højskole for Gutter og Piger,

Northfield,

Minnesota.

Nye Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er \$30.00 for Skoleaaret (10 Maanedet) og for en Termin i Forhold. Kosti billig.

Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren

T. Mohu, Northfield, Minn.

Ældre Bind af For Hjemmet

1ste Bind (1876, I) se 3die Side af Omflaget.

12te Bind (1876, II) indeholdende de interessante Fortællinger Pleiedatteren og De to Blinde, samt meget andet interessant Læsestof tilsendes portofrit for 85 Cts., begge disse Bind for \$1.25.

13de Bind (1877, I) indeholdende de fortrinlige Fortællinger Alpeflokken, Mod Himlen (Forfatterindens Ungdomshistorie), Dikken fra Amerika, En Gut fra Londons Gader, saavel som flere mindre Fortællinger, den interessante historiske Skildring Karl den 12te i Norge, henimod 30 andre større og mindre Artikler, adskillige Digte, 15 Gaader og 116 Blandinger tilsendes portofrit for \$1.00

14de Bind (1877, II) indeholdende sidste Afdeling af Fortællingen Mod Himlen (Forfatterindens Hueliv), Fortællingerne Dljessjøren, Alene, En Juleaften paa Gaaraas samt meget andet fortrinligt Læsestof tilsendes portofrit for \$1.00, begge disse Bind for \$2.00.

15de Bind (1878 I) indeholdende 1ste Halvdel af den interessante Skildring "Bisshop Ashton eller den nye Robinson", Martyren i St. Andrews, Jacob Flint's Rejse, Artikledes, m. m. M., sendes portofrit for \$1.00. Alle 5 Bind pr. Express for \$3.50.

 Hvert Bind bestaar af 12 Hefter og udgjør 384 store Oktavsider, Titelblad og Indholdsregister indbefattet.

Adresse: **R. Thronsen**;

Drawer 14, Decorah, Iowa.

For Hjemmet,

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

9de Aarg.

15de September 1878.

17de Hefte.

Fästningen.

(Fra Engelfst).

"Nu har jeg da faaet hevet mig paa ham; det er idetmindste nogen Trøst", utrede Fredrik, idet han med blussende Kinder og gnistrende Øine traadte ind i sin Moders Bærelse.

"Hvem har du hevet dig paa? Hvad er hændt, spurgte Madame Johnson og saa op fra det Arbejde, som hun var sysselsat med.

"Paa Robert Svendsen. Kan du tænke dig, Mor, hvad han har gjort? Jo, han har stude den skafkels Fido i Benet, blot fordi den sprang over hans Blomsterbed, medens den jagede efter en Ravn. O, hvor jeg ønstede, hvor jeg ønstede..." Den lille Gut kunde ikke faa udtalt sin Mening, thi han bed Tænderne sammen og knyttede sine Hænder, som om han havde haft sin Fiende for sig.

"Hvad ønstede du, min Gut?"

"Jo, at faa slaa ham til Marfen og trampe paa ham. Dersom jeg bare havde været stærk nok til

det! Men du ved, Robert er fire Aar ældre end jeg og havde desuden sit lille Gevær i Haanden. Dog kunde jeg umulig udholde en saadan Behandling mod Fido; nei — saa lavt Sind har jeg ikke. Derfor skyndte jeg mig med at bære Fido hjem og overlod den til Ellens Pleie og aabnede derpaa Grunden til Svendsens Have og slap begge Grisene ind i den, og ønster nu af mit ganste Hjerte, at de maa rede op alle de Blomster, som findes der".

"Hvad var det, som bevægede dig dertil, Fredrik?"

"Høvnfølelsen", svarede Fredrik nølende. "Høvnen er sød; jeg har læst, at de gamle Grækere og Romere saavel som vore egne Forsædre ansaa den for saare liflig, og jeg ønster at ligne dem! Mor, jeg er fast besluttet paa at blive Soldat, naar jeg bliver stor; og dersom nogen da skulde vove at forulempe mig eller gjøre dig og min Søster

noget Ondt, skulde han snart faa Grund til at angre det. Tror du ikke, at jeg vil blive en brav og tapper Soldat?"

"Det er jeg ikke sikker paa".

"Hvorfor ikke? Tror du ikke, at jeg vil blive modig og beslutsom? Se ikke paa tvivlende ud! Hvor jeg ønsker at blive sat paa Prøve, saa at du kunde faa bedre Tanker om mig. Kjære Mor, jeg undres over, hvad du tænker, siden du ser paa mig?"

"Jeg tænker paa en Soldat, som engang blev sat paa Prøve. Hvis du vil sætte dig ned, skal jeg fortælle dig om ham".

"Ja, det vil jeg gjerne, Mor, det skal jeg gjøre; men først maa jeg springe bort og høre, hvorledes det er med den stakkels Fido".

Kort efter finde vi Fredrik siddende ved sin Moders Fødder. Hun havde lagt sit Arbejde bort, og truffet sin Stol nærmere hen til Vinduet, igjennem hvilket den rene Vaarlust strømmede ind. Hun strøg de brune Loffer bort fra sin Søns Pande, og ethvert Spor af Brede var nu forsvundet fra hans Ansigt. Madame Johnson begyndte saaledes:

"Der var engang en stor og mægtig Konge, som havde vældige Armeer under sin Befaling og regjerede over mange Folk. Hans Befalinger vare Love. Han havde større Besiddelser, end vi kunne forestille os, og ingen kunde modstaa hans Magt".

"Var han ligesaa god som mægtig?" spurgte Fredrik.

"Ja, saa god, at det var hans største Glæde at gjøre andre lykkelige. Hans Love vare fuldkom-

men retfærdige, og han belønnede sine tro Undersaatter langt over, hvad de kunde begjære og det endog for de ringeste Tjenester, og han hverken foragtede eller glemte de mindste Bestræbelser for at behage ham. Han elskede sit Folk saa høit, at han vovede sit Liv for dem. En rovbegjærlig Løve holdt engang paa at fordærve et stakkels lidet hjælpeløst Barn; den var allerede paa Vej til at bortføre det for siden at sønderrive det, da Kongen kom til Hjælp. Der fandtes ingen anden, som havde Mod eller Kraft til at gaa imod det forfærdelige Rovdyr. Striden var langvarig, haard og blodig. Kongen erholdt mange Saar, dog maatte Løven vige for hans Overmagt, og Seierherren optog det frelste Barn fra Marken. Han havde kjøbt dets Liv med sit dyre, kongelige Blod".

"Dersom det lille Barn levede op og fik vide, hvad der var hændt, hvor maatte det da elske sin Konge og Redningsmand", sagde Fredrik.

"Men, ikke tilfreds med engang at have reddet Barnet vedblev Kongen ogsaa uafbrudt at beskytte og bevare det. Han overlod det til den fjærligste og bedste Pleie, for at det kunde blive opdraget til en god tro Undersaat, og Gutten fik af Fyrsten alt, hvad han kunde ønske og begjære af det, som var godt".

"Dersom jeg havde været i hans Sted", ytrede Fredrik, "da ved jeg, hvad jeg fremfor alt skulde have ønsket mig; jeg vilde have søgt efter enhver Anledning til at faa bevise min Taknemmelighed og Gjenfjærlighed".

Uden at svare paa denne Afbrudelse fortsatte Moderen: "Gutten tilbragte sin Barndom paa et Sted langt borte fra sin Herre; men han blev tidligt indskreven som en Kongens Stridsmand og fik det Løfte, at dersom han tjente ham tro en vis Tid, saa skulde han siden saa tilbringe Resten af sit Liv hos sin Velgjører og aldrig behøve at stilles fra ham, men saa nyde al den Lykke og Herlighed, som fandtes i hans Rige. Og for ret at vise sin Kjærlighed til ham kaldte Kongen ham ikke længere sin Tjener, men sin Søn og behandlede ham ganske som en Søn.

"Jeg skulde have villet vove mit Liv for en saadan Konge", udbrød Fredrik. "At Mor, jeg misunder hin Gut hans Lykke. Han kunde vel aldrig andet end være tro, han kunde vel ikke andet end stride imod, hade og udrødde alle denne fjære Konges Fiender?"

"Jo, han havde mange Fiender, min Gut, og, hvad der er besynderligst af alt, han havde Oprørere og Forrædere iblandt sit eget Folk".

"De burde alle være blevne nedfablede uden Skaansel; men fortsæt, Mor. Blev den unge Soldat modig og tapper? Hvorledes tjente han sin Konge?"

"En liden Fæstning blev ham betroet; denne skulde han forsvare indtil det Yderste og ikke tillade nogen af Kongens Fiender at træde ind i den".

"Jeg skulde have bebogtet den Dag og Nat og ikke engang givet mig Ro til at sove, for at ingen Fiende skulde indtage den. Jeg

skulde have holdt mig vaagen ved at tænke paa min gode Konge og den lykkelige Tid, da jeg skulde saa knæle ved hans Fødder og takke og velsigne ham for alt, hvad han havde gjort mig. Eller ogsaa skulde jeg have spysselfat mig med at rense og polere min Rustning og slipe mine Vaaben for altid at være rede til Strid. At Mor, jeg er sikker, ja ganske sikker paa, at jeg vilde have været en tro Soldat mod en saa ædel Fyrste. Men undskyld, at jeg afbruder din Fortælling; fortsæt og sig, hvorledes det lykkedes Soldaten, at forsvare sin lille Fæstning".

"Den havde blot en kort Tid været overladt til hans Baretægt, da den unge Soldat en Dag fik se Nogen, som nærmede sig hans Fæstning saa pludselig og uventet, at han blev ganske forbløffet derover".

"Var det en Ven eller Fiende?"

"Han opdagede snart, at det var et Par af Kongens værste Fiender, som stode udenfor den lille Fæstningsvort — den ene mørk, stolt og barsk, indsvøbt i en sort Kappe, med et stummelt Blik og rynket Pande; den anden vred, heftig og utaalmodig med en blodrød Kappe over sine Skuldre, samt en Rølle i sin kraftige Haand".

"Trængte de sig ind i Fæstningen, Mor?"

"De vidste, at de ikke kunde trænge ind i Fæstningen og aabne Porten, medmindre der fandtes en Forræder indenfor Murene, som kunde lukke op for dem. De raabte til den unge Soldat, at han skulde overgive sig".

"Og han modstod dem, jeg er

vis derpaa, og styrtede imod dem med sit Sværd og jagede dem bort som en Helt".

"Nei, han aabnede Døren paa vid Bæg", svarede Madame Johnson med et Suk; "han bad dem være velkomne og overgav dem Fæstningen uden Strid og uden mindste Tanke paa sin Konge".

Fredrik blev en Stund stum af Forundring; derpaa udbrød han i Harm: "Den usle Forræder! Jeg haaber, at Kongen straffede ham, som han fortjente, og lod ham hugge i tusinde Stykker".

"Om han havde gjort det, mit Barn, saa skulde jeg ikke mere haft nogen Søn".

"Du, Mor! Hvad mener du? Jeg forstaaer dig ikke".

"Du vil nok forstaa det, naar jeg siger dig Navnene paa de to Fiender, som nærmede sig Fæstningen og saa let slap ind. Disse Kongens Fiender vare Hoopmod og Havn".

"Al, jeg mærker, at det var en Lignelse", sagde Fredrik rødmende, "og at du mente mig med den feige Forræder".

"Var ikke han feig, min Søn, som i Farens Dieblig negtede at stride? Og er ikke den en Forræder, som gaar over til Fienden?"

"Og hvem var Kongen?"

"Kongen var Herlighedens Herre, som har al Magt i Himlen og Jorden — han, for hvem vi ere Støv. Han ikke alene vovede, men hengav sit dyre Liv for dig, mit Barn, han frelste dig ud af den bitreste Fiendes Bold; af Ham og ved Ham har du Alt, hvad du eier — Helbred, Venner, ja selve Livet. Og hvad du kan give Ham

igjen er din Kjærlighed og Lydig-
hed".

Fredrik sukede og slog sine Næse ned.

"Men har du nu vaaget over den lille Fæstning, som Han har anbetroet dig, jeg mener dit Hjerte? Har du tænkt paa din Konge og paa alle de skjønne Ting, som han har forvaret til dig i sit Herligheds Rige? Har du holdt din Vaabenrustning i Orden? Har du pudset og slebet dine Vaaben og voget i Guds Ords Rundskab? Mit Barn, jeg spørger ikke om alt dette for at gjøre dig modfalden og bedrøvet; men jeg vil saa gjerne, at du skal undersøge og komme paa det Rene med dit Forhold til din Gud og Frelser. Kunde vel den stolte og hebnegjerrige Gut, som for en halv Time siden kom farende ind i mit Værelse, være en Discipel af Ham, hvis Bud og Løfte vi saa ofte har udtalt med Læberne: 'Forlader, saa skal eder forlades?'"

Bludselig sprang Fredrik op fra sin Plads. "Jeg kan dog vinde en Seier", raabte han og styrtede ud af Værelset.

En stille Bøn opsendtes fra hans Moder. "O Herre, lad ham blive din tro Tjener og Stridsmand til sit Livs Ende og kjæmpe mandigt mod Djævelen, Verden og sit eget onde Hjerte".

En liden Stund efter var Fredrik igjen ved sin Moders Side. "Mor", sagde han, "jeg har kjæmpet en haard Kamp; dog tror jeg, at det denne Gang har lykkes mig at drive disse Fiender ud af min Fæstning".

"Hvor har du været, Guttens min?"

"Jeg har været hos Robert. Stoltheden holdt to Gange paa at drive mig tilbage, især da jeg fik se hans vrede, opblussende Ansigt i Haven, og jeg i det samme erindrede, hvorledes han havde behandlet min stakkels Fido. Da kan du tro, det var nær ved, at Hevnlysten ganske havde faaet Magt over mig; men jeg tænkte paa min Konge og gif fremad".

"Og hvad sagde du til Robert?" spurgte Moderen.

"Han talde først, Mor".

"Hans Ansigt var aldeles rødt af Vrede, da han raabte: 'Fredrik Johnsen, er det dig, som har gjort dette?' Han pegede i det samme paa nogle Poteter, som vare blevne opgravede. 'Ja', svarede jeg, 'og jeg er meget bedrøvet derover — (o Mor, hvor jeg havde vanskeligt for at faa Ord frem) jeg gjorde det i Vrede over, at du havde stndt paa min stakkels Fido. Men jeg ser, at der ikke er gjort saa stor Skade, og jeg vil gjerne erstatte dig den ved at give dig alle mine Tulipaner, og de ere dog mere værd end nogle Poteter".

"Nu, hvad svarede han dig?"

Fredrik rødmede, idet han sagde: "Han vendte sig blot om paa Hælen, idet han mumlede: 'Og du tror, at jeg skulde ville sætte dit usle Skrab i min Jord', — Mor, da kunde jeg ikke taale det længe; en heftig Vrede reiste sig i mig, jeg kunde ikke sige et eneste Ord, men sprang hurtigt hjem til dig. Gjorde jeg Ret heri?"

"Jeg tror, du gjorde ret, Fredrik".

"Nu vel, jeg vil aldrig fornærme Robert mere. Jeg vil tilgive ham, eller idetmindste taale hans Forurettelse, for min Konges Skyld; men glemme den kan jeg aldrig. Jeg kan ikke bære en saadan Fornærmelse, uden at hevne den, omendstjont jeg intet siger".

"Det er ikke at tilgive saaledes, som du vil, at Gud skal tilgive dig, mit Barn".

"Det kan ikke hjælpe, Mor. Jeg kan ikke lade være at hade Robert Svendsen. Det vilde jo være imod den menneskelige Natur".

"Ja, du har Ret, min kjære Fredrik; det var imod den menneskelige Natur. Raade til at tilgive kommer, ligesom enhver god Gave, fra Gud, og maa søges gjennem alvorlig og vedholdende Bøn; men du er i denne Stund i en altfor heftig og oprørt Sindstemning til nu at kunne forstaa dette. Det er derfor bedst, at du sætter dig ned og hører Slutningen af min Fortælling".

"Na, Mor, jeg troede, at du allerede var færdig med den".

"Du afbrød mig jo midt i den", sagde Madame Johnsen med et Smil. "Lad mig nu se, ja, hvor var det nu, jeg standsede?"

"Hovmod og Hevnlyst var netop slupne ind i Fæstningen af — Mor ved vel hvem", svarede Fredrik, idet han igjen satte sig ved Moderens Fødder og saa op i hendes kjærlige Ansigt med et Udtryk af Selvbebreidelse. "Men, Mor, det er saa underligt at høre paa en Fortælling om sig selv".

Hvorfor det, naar det er en sand Beretning. Men lad os nu fortælle: De vilde Fiender vare neppe komne indenfor Fæstningsporten, førend Bagten (Samvittigheden) ringede i Stormkloffen; inden den unge Krigers Bryst fandtes endnu Kjærlighed til Kongen; han ønskede gjerne endnu at faa ijene ham, ihvorvel han for et Øieblik havde forladt sin Post. Ved den første Lyd af Stormkloffen greb han sit Sværd, anraabte sin Herre om Hjælp, og efter en kort Kamp lyfededes det ham at tilbagetrænge Fienderne".

Fredriks Ansigt opflaredes, men han sagde Intet.

"Dg nu", fortsatte Madame Johnsen, "ansaa den unge Soldat Striden for at være udfjæmpet, og syntes, at han nu kunde slaa sig til Ro efter den Seier, hvori han var vis paa, at Fienderne vare blevne forjagede. Dog frygter jeg, at han var mere tilbøielig til at lykønske sig selv med sin Fremgang, end at betænke den Synd, han begik i det Forræderi, som var gaaet forud for Seieren".

"Jeg er vis paa, at du nu tænker paa at beskrive en ny Fare, som møder ham", sagde Fredrik.

"Ja, en ny Fare var i Sandhed ikke langt borte. Fienderne, som han troede havde fjernet sig, lurede ikke langt derfra. Hovmodet og Hovnen havde fundet en ny Bundsforvandt, som, ihvorvel noget usig de andre i sit ydre, dog var listig og færlig. Han havde en langsom slæbende Gang, og hævede aldrig sit Blik til at se lige frem for sig. Naar man saa ham, kunde man ikke ane, at han

udøvede en saa skræffelig Indskydelse, som virkelig var Tilfældet. Hans Navn var Had, han var nær beslægtet med Hovnen".

"Dg hvilke vare hans Vaaben?"

"Han har ingen synlige Vaaben, min kjære Gut; med et aabent Ansigt var ikke hans Maade at stride paa. Du har maasse hørt tale om Standsgravere og Minere?"

"Ja", raabte Fredrik ivrigt.

"De grave dybe Løbegrave under Fæstningsmurene og komme saaledes ind i Fæstningen, uden at de, som ere indenfor, kunne drømme om nogen Fare. Ak, Mor, jeg forstaar nu Altsammen. Vel har jeg drevet Hovnen ud, men Hadet og Uvillien graver sine hemmelige Gange. Jeg vil ikke tilføie Robert nogen Skade, men jeg hader ham. Hvad skal jeg gjøre? Denne Kamp bliver mig for tung. Jeg kan ikke forsvare min Fæstning fra alle Sider. Jeg maa rent fortvivle og opgive det Hele!" — Fredrik sukede dybt ved disse Ord.

"Fortvivle? — Nei aldrig!" raabte Madame Johnsen med Varme. Herren er jo din Trøst og dit Skjold; du maa stride i Hans Kraft, saavelsom for Hans Sag, og du skal overvinde ved Ham, som har elstet dig saa uendelig høit, at Han gif i Døden for dig. Men du maa bede om Hans Hjælp, min Søn; du maa slittig bede om den Hellig Aand, om Ydmyghedens og Kjærlighedens Aand".

"Jeg tænker paa, hvorledes jeg skal kunne overvinde den nye Fiende", sagde Fredrik alvorligt. "Ham

kommer saa listig og hemmelighedsfuld".

"Na!" raabte han og sprang op fra sin Plads. "Nu ved jeg noget — et Udfald! Jeg vil gjøre et Udfald. Det er paa den Maade, man indtager en Fæstning. Henvlysten vil lokke mig til at tilføie Robert en eller anden Skade, Hovmodet vil friske mig til at foragte ham, og Hadet vil saa mig til at ønske alt Onde over ham; men jeg vil bevise ham den største Venlighed, jeg kan, og det maa da kaldes at gjøre et lykkeligt Udfald, er det ikke saa Mor?" Og hermed vendte Fredrik sig med straalende Bine mod sin Moder, som sluttede ham i sine Arme.

"Den største Venlighed, du kan vise ham, er at bede for ham. Vor Konge bad for sine Fiender, og de, som vilde følge Hans Fane, skulle ogsaa følge Hans Exempel".

"Jeg vil bede for Robert" svarede Fredrik, og jeg vil søge en Anledning til at bevise ham en Venlighed. Jeg vil forsøge ikke mere at beklage mig over ham, thi det vilde være et Tegn paa, at Hadet holder paa at undergrave Murene; og skulde Verden paany opblusse i mit Hjerte, af, Mor, da vil jeg idetmindste forsøge at tænke paa Ham, som bad for sine Fiender: Fader forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gjøre!"

Fredrik holdt Ord, og for dem, der for Alvor søge Anledning til at bevise andre Venlighed og Tjenstagtighed, pleier en saadan ikke længe at lade vente paa sig. En Dag, da Fredrik, sammen med sine Søstre, sprang nedover Stien for at plukke Blomster, fik han, just

idet han satte Foden paa Gjerdet, som førte ud i Engen, se noget, som glindsede i Sanden nogle Skridt fra ham.

"Hvad kan det være, som lyser saa i Solfinnet", raabte Fredrik. "Vent et Dieblif Ella, jeg maa se efter, hvad det er".

"Da maa du virkelig stonde dig!" raabte Luci fra den anden Side af Gjerdet; "du ved, vi blot har Frihed en Time, og jeg vil have min Kurv fuld. Skynd dig nu, hvad er det, som opholder dig saa længe?"

"Det er jo Robert Svendsens Uhr!" raabte Fredrik, idet han bøiede sig ned for at tage det op. "Ja, jeg er aldeles vis paa, at det er hans — og han, som var saa stolt af det! Se her staar indgravet R. S. paa Bagsiden; hvor han maa være bedrøvet over at have tabt det! Men det er ikke standser", fortsatte han, idet han stod stille et Dieblif og lyttede. "Jeg vil haabe, det ikke har taget nogen Skade".

"Hvad behøver du at bekymre dig, om det er bestadiget eller ikke, hvad kommer det os ved?" udbrød Lucie, "du spilder jo blot din kostbare Tid — men Fredrik, hvad tænker du nu paa at gjøre?"

"Jeg gaar naturligvis for at levere det til dets Eiermand", svarede Fredrik, halv fornærmet.

"Men ikke nu bad Luci, "han kan gjerne vente".

"Du træffer ham heller ikke hjemme nu", sagde Ella. "Jeg hørte igaarsties, at han skulde reise med Jernbanetoget, og jeg saa ham netop begive sig paa Veien til Stationen en liden Stund,

førend vi gif ud. Han maa sikkert have tabt Uhret paa denne Vandring".

"Da har jeg ikke et Dieblif at spille", svarede Fredrik, "om en halv Time afgaar Toget, og da vilde det være forsent!" Og inden nogen af Pigerne kunde svare, saa de Broderen løbe nedover den støvede Landevei med en saadan Fart, som om Liv eller Død havde været afhængig af hans Ankomst.

"Stakkels Fredrik, det vil blive en besværlig Tur for ham", sagde Ella, da de ikke kunde se ham længere.

"Ja, og vi, som havde glædet os saa til denne Formiddag", svarede Luci utaalmodig, idet hun saa ned paa sin tomme Kurv. "Og alt dette er for hans Skyld, som Ingen af os kan fordrage, thi det var ham, som stjød paa vor lille Fido! Det er sikkert, at Robert ialfald skulde faaet vente en Stund, førend han havde faaet sit Uhr igjen; jeg havde vist ikke sprunget mig Vandens ud af Halsen for hans Skyld".

"Det er ikke for hans Skyld", sagde Ella mildt; "erindrer du ikke, hvad Fredrik har fortalt os om Mammars Beretning om Fæstningen og Kongen. Det er for sin himmelske Konges Skyld, at Fredrik nu negter sig en Fornøielse og gaar freidigt i Kampen mod Hevnløsten, Hovmodet og Hadet. Ak, Luci, det maa være deiligt at faa gjøre noget af Kjærlighed til Jesus, som har gjort saa uudsigelig meget for os".

Timen gif snart, Kurven blev fyldt, og de smaa Piger vendte hjem igjen uden sin Broder, og

fortalte nu Morgenens Hændelse for Moderen. Hvad gjorde Fredrik imidlertid? Jo, han sprang fremover Veien, strævede opad Bakker, varm og udmattet, bange for at komme forsent til Stationen. Da han kom op paa en Høi, hvorfra han kunde se over en lang Strækning, saa han en Vandrer foran sig, som han troede var Robert. Den udmattede Gut standsede og raabte flere Gange, men forgjæves. Vandrereren, hvem det end var, hørte ham enten ikke, eller han brød sig ikke om at lytte til hans Raab. "Det er da forargeligt", tænkte Fredrik og fortsatte sit Løb; "jeg tror næsten, at jeg faar affaa fra Forsøget og vende tilbage igjen; og alligevel tvivler jeg paa, om jeg havde gjort det, dersom en stor Fornøielse ventede mig. Skulde jeg da ville gjøre mindre for min himmelske Konge?" Denne Tanke bevingede hans Skridt og syntes at indgive ham ny Kraft.

Min kjære Læser, hvad har vel du gjort for at vise din Kjærlighed og Taknemmelighed mod din himmelske Konge? Har du prøvet paa at udrydde Utruddet af dit Hjertes Hæve?

Da Fredrik sagtne sine Skridt for at drage Vand, hørte han Lyden af tunge Vognhjul bag sig; og en Omnibus, lastet med Gods og en Mængde Reisende, rullede forbi og indhyllede ham i tykke støvstyer.

"Den fører ned til Stationen", tænkte Fredrik, "og da haaber jeg ogsaa at komme tidnsnok; dog den fører jo meget hurtigere, end jeg kan springe", og han følte sig et

Dieblit aldeles modfalden, da Lyden af Vognen forsvandt i det fjerne.

"Var det ikke, fordi jeg troede, at Robert reiser over Kanalen til Frankrig i Aften, skulde jeg vist vende om. Thi kommer jeg forsent, saa er jo alt mit Besvær forgjæves. Nei — det er ikke forgjæves; thi min Konge ved, at jeg har villet gjøre Hans Villie, jeg maa nu gaa, hvad enten det lykkes eller ikke. Ak, der er da endelig Stationen! Jeg har endnu ikke hørt Pibningen, nu frist fremad". I sin Iver stødte han Foden mod en Sten, saa at han snublede og stødte derved sit Ben temmelig haardt.

Bidende sig i Læben for ikke at græde og trykkende Haanden haardt mod det saarede Knæ, kom han endelig igjen paa Benene. "Hvor dette var uheldigt", var hans første Tanke — men den anden sit ham til at smile midt under Smerten. "Jeg var en daarlig Soldat, om jeg skulde bryde mig om nogle smaa Buler for en god Sag. Nei, nu maa jeg blot stynde mig, jeg faar tænke paa mit Knæ siden", og dermed satte han igjen raskt afsted.

Endelig naaede Fredrik Stationen, pustende og svedende. Det mørke Lokomotiv med dets lange Række af Vogne stod endnu der, men skulde om nogle Diebliffe afgaa. Der var en Bevægelse, Støi og Forvirring, som kunde gjøre selv den Stærkeste forstyrret i Hovedet. Passagergoods hjortes paa smaa Vogne, Venner og Bekjendte sagde hverandre Farvel, og Konduktørerne havde travlt med

at tillukke Vogn dørene. Den stafsels Fredrik sølte sig saa underlig beklemt ved alt dette og frygtede, at det var en Umulighed at faa fat paa Robert Svendsen blandt saa mange Mennesker, da han fik høre en velbekjendt Røst fra en af Vognene raabte ud:

"Nei, se paa Fredrik Johansen, han er saa rød som en Pion, og saa hed som" —

"Her har du dit Uhr", raabte Fredrik ivrigt, rækkende det op til Vognvinduet. Mere kunde han ikke faa frem.

"Mit Uhr, af, hvor jeg er glad over, at jeg har faaet det igjen! Og det gaar! Men Fredrik er det muligt, at du har sprunget hele denne lange Vej, blot for at bringe mig det?" Fredrik nikkede paa Hovedet; først nu begyndte han at føle store Smerter i sit Knæ efter Faldet. "Det var snilt gjort af dig det", raabte Robert, "og jeg ønsker af mit ganske Hjerte, at min Bøsse havde ligget paa Havsens Bund, før jeg stød din Hund. Vil du række mig din Haand, Fredrik?"

Taust, men varmt greb de hin andens Hænder. I det samme lød den skarpe gjennemtrængende Piben, og Toget begyndte at bruse afsted. Han sølte nu baade Smerter og Træthed; men hans Hjerte var opfyldt af en inderlig Glæde. Han havde vundet en dobbelt Seier — besejret en Uven og besejret sig selv; han havde overvundet det Onde med det Gode.

"Er det ikke Fredrik Johansen?" spurgte en venlig Røst lige bag ham. Fredrik vendte sig om og

faa en Mand, i hvem han strax gjenkjendte Pastor Ashley.

"Min kjære Gut, du ser saa træt og varm ud, og du har jo ogsaa stødt dig — kom med mig, min Bogn venter, og du ved, at jeg kjører lige forbi din Mors Dør. Du maa blot tillade mig at standse et Par Steder paa Veien".

Med stor Taknemmelighed modtog Fredrik Tilbudet, og vi kunne forestille os, hvor glad og let han var om Hjertet nu, da han sad i den bløde Bogn og kjørte den samme Vej, som nylig var forekommet ham saa lang og besværlig.

Madame Johnson stod i Døren for at ønske sin kjære Søn velkommen. Hr. Ashley havde ikke Tid til at standse, men satte blot Fredrik af. Moderen sagde ikke meget, men Fredrik læste i hendes Ansigt, hvilken Glæde han havde gjort hende.

"Kom du ridsnok til at faa leveret Uhret?" spurgte hun.

"Ja, saavidt var det, Mor. Par jeg kommet tre Minuter senere, saa havde Toget allerede været i fuld Gung".

"Og hvad sagde Robert?"

"Han trykkede hjertelig min Haand og sagde, at han ønskede, at han aldrig havde studeet paa min Hund, og vi ere nu gode Venner igjen, Mor".

Madame Johnson trykkede sin Søn ømt til sit Hjerte og sagde: "O, hvor jeg er glad over, at Guds Aand har hjulpet dig til denne Seier; jeg ønsker hellere at se dig overvinde en eneste af dine indre Fiender end se dig som hele Verdens Besejrer. Guds Ord siger, at 'den, som er Herre over sit Sind, er større end den, som indtager Stæder'. Gud give dig Naade til at jage efter denne Storhed, som er kostelig i Guds Dine".

Philip Ashton

eller den nye Robinson.

En sandfærdig Fortælling af Dr. G. H. v. Schubert.

(Fortsættelse.)

24. **Paaskefesten i Udländighedens Land.** (eller efter den Gregorianiske Kalender den 25de) April vaagnede paa Søndagen over alle Søndage. Efter et poetisk Folkesagn, der ogsaa i Amerika var i Omløb blandt de Kristne af angelsachsisk Herkomst, skal Solen, naar den paa

En glad Paaskefang, den samme, som han i sit kjære Hjem havde sunget paa denne Aarets herligste Fest, tonede i Philips Hjerte og fra hans Læber, da han den 14de

første Paasfedag staar op, hoppe tre Gange ligesom af Glæde. Naar Menneskets Hjerte flyder over af Glæde, tillægger det gjerne paa Grund af den Stemning, hvori det befinder sig, den ydre Natur den Bevægelse, som er i dets eget Indre. Ogsaa vor Philip, hvis eneste Trøst, Glæde og Styrke i hele den Nødens og Jammerens Tid, som han havde tilbragt under sit Fangenskab blandt Sørøverne og her i sin forladte Tilstand, var den Opstandne, hvis Seier over Død og Helvede han idag feirede, fælte en overvættets stor Glæde, da Solen steg op over Havet. Om end Alt, hvad han elskede her paa Jorden, nu var langt borte og stilt fra ham, havde han dog Ham tilbage, der med sin Guddomskraft gjennemtrænger Himmel og Jord.

Philip maatte idag være sin egen Præst, den ensomme Strand var hans Tempel. Hans Vine fyldtes med Længselens og Hjemveens Taarer, naar han tænkte paa de Skarer af Mennesker, som idag i sine stadfæstede Høitidsklæder vandrede til Herrens Hus i hans Fædreland og de fleste andre kristne Lande for her at forene Hjertes og Stemmer til fælles Bønner og til Lov- og Takkesange, Ham, den korsfæstede og gjenopstandne Frelser Jesum Kristus, til Ære. Dog ogsaa han, den Ensomme, som var langt fjærnet fra ethvert Guds-hus, som havde usle, pjaltede Klæder, blev idag ikke uden Trøst; thi vor stakkels fattige Philip bar hin hvide Høitidsdragt, der var toet i Forsoningens Blod, om end ikke udvortes som synligt Mærke, saa dog indvortes i sit Sind og Hjerte. "Kan

den i Fængslet siddende, i Baand og Lænker smedede eller paa sit Sygeleie sulkende Kristen idag glæde sig i sin Gud og Herres feierlige Opstandelse", sagde han trøstende til sig selv, "hvorfor skulde da ikke jeg gjøre det, jeg, som ikke befinder mig i noget mørkt Fængsel, ei heller paa Sygeleiet, men i et lidet grønt og blomstrende Paradis, sund og frisk paa Sjæl og Legeme!"

Det er en stor Binding for Tid og Eviighed, en Skat, som aldrig kan berøves den, der besidder den, naar en Kristen allerede som Barn ved oftere gjentagen Høren og Læsen af Evangeliet, det er, det store, glade Budskab, som Herren har ladet og endnu lader udgaa til Menneskene, saa levende indprentes i Husommelsen den hele Historie om vor Gud og Herres Fødsel, Lidelse og Død, om hans Opstandelse og Himmelfart samt om hans Aands Udgydelse, at han kan læse den indvortes i sit eget Hjerte ligesaa tydelig, som om han havde selve det Nye Testamente for sine Vine. Philip havde været saa lykkelig i sine Forældres Hus og i en kristelig Skole i sin Fødeby at have faaet denne herlige Gave for hele sit Liv. Han gjentog i Husommelsen alle de himmelflyvende Træk, hvori Evangelisterne sildre os Opstandelsesdagens Historie, gif i Manden med Kvinderne og Disciplene, som elskede sin Herre af ganste Hjerte, til Frelserens Grav og delte med Maria Magdalena saavel som med de To, som vandrede til Emaus, og med de om Aftenen inden lukte Døre forsamlende Disciple Gjenfynets salige Glæde, da de saa sin gjenopstandne

Christum, og han følte sig saa tryk-
ket og glad tilmode, som han
vægenfinde i sit Liv havde været.

Hvad Philip erfarede og op-
levede paa denne Dag var for en
stor Del Noget, som foregik i
hans eget Indre, og som er umu-
ligt for den Fortællende at beskrive.
Saameget kunne vi imidlertid sige,
at denne første Paastefest paa Roa-
tan havde en saadan Indflydelse
paa ham, at den endog tjente til
at opretholde og styrke hans Mod
og hans Tro midt under de haarde
Tidelser, som saa Maaneder efter
rammede ham.

Ligesom man paa en stjern Paa-
stedag efter Gudstjenesten gjerne
pleier at spadserer lidt i Haven
eller paa Marken, saaledes ville
vi nu ogsaa ledsage Philip et
Stykke henad Stranden, hvor han
tilbragte Festsdagen.

Det var, som om ogsaa hans
Begynde idag skulde vederbørges og
virkes mere end sædvanlig og be-
væretes paa en mere festlig Maade.
 I det han hændelsesvis stod i sin
Korstav ned i Sandet i Nærheden
af det Sted, hvor han nylig havde
seet de store Skildpadder, bemær-
kede han, da han trak den op, at
Noget, der lignede det flydende
Indhold og Skallen af et Æg,
laag ved den nederste Ende af
Stoffen. Han gravede i Sandet
og fandt da en Mængde Skild-
padderøg liggende sammen. Der-
paa gik han hjem, hentede sin
Kurv og lagde det fundne For-
raad deri, og baade han og hans
tro Budel havde nu i flere Dage
en sund og nærrende Spise. Thi
værendstjont Smagen af disse Æg
i saa Tilstand er lidt modbydelig,

blive de dog, naar man lægger
dem paa et for Middagssolens
Straaler udsat Sted, næsten lige-
som stegte ved Ild og paa denne
Maade spiselige. Den egentlige
Tid, paa hvilken de ovenfor om-
talte Arter af store Havskildpadder
komme op paa Landet for at lægge
sine Æg (hvoraf Philip en Dag
fandt henimod 150 paa et Sted)
i en Grube, som de selv grave i
Sandet og derefter igjen bedække
med Sand, begynder ellers først
en eller to Uger senere, og strag
efter denne Tid stede det ogsaa,
at Philip ofte saa hele Flokke af
Unger, neppe saa store som en
Sølvdaler, komme frem af San-
det og i lige Retning krybe ned
til Havet. Ifølge de Jagttagelser,
han oftere gjorde, krybe de unge
Skildpadder (han siger ikke af
hvilken Art) efter atten til tyve
Dages Forløb ud af de i det hede
Sand liggende Æg. Han havde
tillige hyppig Anledning til navn-
lig at se paa Rjæmpestildpadderne,
hvorledes de tilberedte den Grav,
hvori de i omtrent et Kvarters
Tid lagde alle sine Æg paa en
Gang. De dreiede nemlig først
sin uhyre Krop om i en Kreds,
og derpaa begyndte de lidt efter
lidt at kaste Sandet op med sine
støffelformige Bagsødder. Istedet-
for de mange forskellige Midler,
vi i vort selfabelige Liv have til
vor Underholdning, og de Lære-
bøger, med hvis Læsning vi kunne
bestjæftige os, havde vor ensomme
Dboer intet Andet til sin Under-
holdning og Bestjæftigelse end Na-
turens store Bog, hvori han da
ogtaa flittig læste, saa længe han
opholdt sig paa Roatan.

Endnu en anden Opdagelse gjorde Philip forresten ogsaa paa denne eller den følgende Dag. Han fandt nemlig hele Klumper af Salt, som Solvarmen havde stilt fra det bortdunstende Søvand, og Regnen havde befriet fra de vedhængende, lettere bortflydende urene Tilfætninger. Saadanne Masser af Søsalt fandt han siden ofte især paa Sydkysten af Zen, og de kom ham senere til stor Nytte som Krydderi til hans Sviser, da han kom i Besiddelse af Jld. Ikke mindre Nytte havde han ogsaa af Stykket af en Bambusrørstamme, som Bølgerne havde spillet op paa Strandbredden.

25. Den let tilfredsstillende Byggelyst.

Beiret holdt sig godt i Paastedagene. En frisk Østenvind havde begyndt at blæse, som vedvarede indtil henimod Slutningen af Marts. Men Foraarsregutiden, der allerede havde bebudet sit Komme den sidste Dag af vor Vandrerers Opdagelsesreise ved det ovenfor beskrevne Uveit, var indtraadt, og Philip lærte nu ogsaa at kjende Noatans ellers saa rene og klare Himmel i en anden Skikkelse. Naar da Regnen enkelte Dage, vistnok i Almindelighed blot en eller nogle faa Timer, udgjød sig i Strømme, kunde hverken Træet, under hvilket hans Løvhytte stod, eller dens grønne, blomstrende Tag tjene til Beskyttelse mod Vandets Indtrængen; hans Søgræsleie blev gjennemvædet, og det lidt nedfunkne Gulv i hans Hytte forvandledes til en liden Dam. Det kjælne lille Marsvin havde dog som Husmoder sørget for en bedre

Bolig, hvori det kunde skjule sig og sine Børn imod Regnen. Efter nogle faa Timers Arbejde var det ved Hjælp af dets nydelige Færfødder lykkedes det at grave en Gule, som førte ind under en af de store, paa Jorden liggende Rødder af et nærstaaende Træ. Denne var ved sin noget mere ophøiede Belliggenhed ret vel beskyttet mod Vandets Indtrængen.

Ogsaa Philip Ashton blev nu af Røden drevet og oplært til at blive et Slags Bygmester. Men om endstjont den nye Hytte, han lavede af de nedhængende Grene af flere forskellige Træer, især af det allerede ovenfor omtalte Gujapæretæ, som han nu ogsaa fandt paa flere Steder i Nærheden af sin Residents, blev gjennemvædet og støttet med Rørstave og tækket med tætte, over hinanden liggende Lag af Bark, Siv og Pisangblade, vilde den dog i Begyndelsen ikke ganske lykkes. Til sidst bragte han det dog ved længere Øvelse saa vidt, at han kunde bo i Fred og Ro under sit eget Tag og beskyttede baade sig selv og sit Leie mod Uveiret.

Fra nu af hørte Bygningskunsten til en af de kjæreste Beskæftigelser, hvormed han pleiede at fordrive Tiden. Men Bygmesteren uden Øge og Hammer, uden Spiger og Sæug blev efterhaanden ogsaa til en Møbelfnedker; thi de enkelte Stykker af et af Stor men splittet Trompettræ (*Cecropis peltata*) og nogle lette af Bølgerne opstillede Bambusrørstammer blev under vor Øboers Mesterhaand lidt efter lidt omdannede til Bænke, ja endog til lave Borde. Hans

Fingre bleve ved ethvert nyt Forsøg af dette Slags mere og mere øvede og opnaaede større Færdighed. Saaledes lykkedes det ham i kort Tid at flette en Solsjærm, hvis lille Tag saa net var anbragt paa en let Rørstav, at den ligesaa godt beskyttede imod Solstraalerne som en af de europæiske. Efterat han ogsaa havde opdaget Net- eller Sælpalmen i Nærheden af sin Bolig, lærte han af flere i hverandre stulte Net af dens Blomsterkolber at forferdige en saa let og bekvem Reisetaste, at han ingen Kurv mere behøvede. Kun med Skomager- og Skædderhaandverket vilde det endnu ikke ret lykkes. De Fabrikater af dette Slags, der udgik fra Philips Haand, vilde neppe den usleste Betler høre og have taget op, om han havde fundet dem hængende paa et Gjærde eller liggende paa Jorden.

26. Det skuffede Haab.

Afvejlende med Regnstrømmene, som dog ofte standsede i flere Dage, forøgedes nu Solstraalernes glødende Hede, og en Hovedplage begyndte at indfinde sig paa denne skjønne Ø, hvoraf dens nuværende Besiddet snart fik næsten uudholdelige Adelsler at gjenemgaa. De Insektsværme, som i disse varme Lande besvære baade Mennesker og Dyr, begyndte nemlig at tage en frygtelig Overhaand. Philip Ashton omtaler, uden nærmere at beskrive den, en liden sort Flue, som kun om Dagen drev sin ubarmhertige Blodsugerhaandtering, men om Natten lod den Sovende have Ro. Allerede dette ene Træk af Skildringen er tilstrækkeligt til

deri at gjenkjende Sandsfluen (*Simulium pertinax*), som i mange af Kystegnene i det varme Amerika er en overordentlig smertefuld Plage for Indvaanerne saavel som for de Rejsende. Hurtig som Lynet flyver den hen til de ubedækkede Dele af Huden, og i samme Dieblid er det, som om den af sin Sugesnabel løslader en Arelader-sneppert; thi strax fyldes denne med Blod, og om den end strax bortjages, efterlader dog dens Bid en pinlig Fornemmelse og en ophøiet, rød Plet, der efter nogen Tids Forløb bliver brunrød, saa at man ser ud, som om man havde faaet Kopperne. Denne ondartede Flue syntes forresten kun at findes paa enkelte Steder af Øen, helst paa de Kyststrækninger, hvor der gaves Træer og Buske, hvorfor Philip, som vi siden skulle faa høre, maatte flugte for den til en Sandbanke, hvorpaa der hverken fandtes Græs eller Straa.

Da han en Dag (det kunde, saavidt han senere erindrede, være den tiende eller ellefte Mai) befandt sig i Skyggen af det hule Træ, hvori han sædvanlig skjulte sig for Solheden, paa denne Sandbanke, som han paa Grund af en naturlig Dæmning, Bølgerne havde dannet paa dens Vestside, kaldte Røddæmningsbanken, saa han pludselig et Fartøi for fulde Seil fra Nordost styre henimod hans Ø. Det var det første, han havde seet, efterat Søroverflibene havde forladt denne Egn. Hans Hjerte bankede af glad Forventning. Længselen efter endelig igjen at komme sammen med Mennesker og, som Skibets europæiske Form lod ham

formode, med Kristne, besejrede al Frygt og alle de Betænkeligheder, der kunde opstaa hos ham ved Tanken om, at der kunde være fiendtligfærdede Mænd i Skibet. Han sprang frem af sit hule Træ; men hvormed skulde den stakkels Yngling give Folkene i Skibet, som over en halv Mil fra ham seilede forbi hans Ø, et Tegn paa, at her var en Nødsiddende, der anraabte dem om at blive tagen ombord? Ikke engang et hvidt Tørklæde, endnu mindre Antændelsen af en Ild stod til hans Raadighed. Den bedste Raaber, om han havde haft en saadan, vilde ikke i den Grad have kunnet forstærke hans Røst, at den kunde have naaet deres Øre. Alligevel gjorde han, hvad han kunde. Han sprang ud paa den yderste Pynt af Sandbanken og opløstede sine Arme bedende og vinkende i det Haab, at dog maaske et eller andet Mennekesøie paa Skibet igjennem Rifferten kunde lade Blikket falde hen paa det Sted, hvor han stod.

Forgjæves! Skibet fortsatte sin Reise mod Sydvest uden at nærme sig ham. Philip saa bedrøvet efter det, indtil ogsaa Toppen af Masten forsvandt for hans Øine.

Vi maa ikke forundre os over, at det var ham saa smerteligt at stufes i sit Haab. Herren af Roatan, Eieren af den med alle Naturgaver forsynede Ø vilde med Glæde have bortbyttet sit lille Kongerige, hvori han baade var Herker og Folk, mod en liden Bondehytte med Mark og Have i Salem, ja endog mod en Ejeners Plads i sine gode Forældres Hus.

27. En ny Opdagelsesreise.

Da Philip Ashton om Aftenen samme Dag, han havde seet Fartøiet, ved Hjælp af den Bambusrørstamme, han havde fundet, atter var svømmet over til Løvhytten og nu søgte Hvile paa sit Søgræsleie, fik han ikke sove for den Tanke, at hint Skib maaske kunde være gaaet tilankers i en affidesliggende Bugt paa Den. Der var jo endnu altid Mulighed for, at der paa Nordkysten af hans Ø kunde findes en Koloni af Europæere eller idetmindste af Indianere; thi han havde kun næiere undersøgt Syd-kysten paa sin sidste Opdagelsesreise. Af den nordlige Kyst havde han ved Udsigten fra Toppen af Mandagsbjerget kun seet de utydelige Omrids. Hvor let kunde ikke der en hel Mængde Bygninger saavel som mangt et lidet nær ved Kysten liggende Fartøi have skjult sig bag Skoven og den høie Strandbred for hans Blikke! Endnu i denne Nat opstod og modnedes derfor det Forsæt hos ham allerede næste Morgen at tiltræde en ny, stor Vandring langs hele Den, men denne Gang umiddelbart ved, eller dog saa nær som muligt den nordlige Rand. Maaske kunde, saa tænkte han, paa et eller andet Sted ved Kysten endnu det Fartøi findes, hvis Syn havde opvakt saa smertelig stufede Forhaabninger hos ham.

Efter en kort Søvn stod han op fra sit Leie og rustede sig saavel aandelig som legemlig til sin Reise. Hertil havde han denne Gang bestemt en meget længere Tid end til den første, da han nu ikke vilde lade sig nøie med en overfladig

Rundskab om sin Des Udstrækning og almindelige Befæstning, men paa denne sin anden Reise vilde følge alle Krumninger især af den nordlige Kyststrand, tage alle Bugter i Siesyn og næstere undersøge alle enkelte Dele, endog i det Indre af Øen. Vi optage imidlertid i vor Beretning om denne Reise kun Beskrivelsen over de Gjenstande, som endnu vare vor Øboer nye og ubefjendte, hvilket vel ogsaa kan være Tilfældet med en Del af vore unge Læsere.

Philip tog denne Gang saa faa Reiseredskaber med sig som muligt. Han vidste, at han paa sin Ø ikke behøvede at frygte for Hunger eller saadanne Farer, som han ved klog Forsigtighed og Hurtighed ikke skulde kunne undgaa; thi Frygten for Kjæmpeslangerne, af hvilke han siden havde seet flere og endnu fremdeles paa denne sin Vandring fik flere at se, havde for længe siden forladt ham. Krokodiller havde han ikke seet siden Besøget i Manglestoven, og Tajassusvinene, de største varmblodige Landdyr paa Roatan, havde hidtil aldrig vist sig fiendtlighedsindede imod ham og hans Budel.

Hans Bei førte ham denne Gang først langs henad Kysten forbi Ananasløsten, hvori han havde skjult sig de første Dage efter sin Flugt fra Røverskibet. Han fandt her kun en knap Frokost i nogle faa Kokoblommer, som endnu hang hist og her paa Grenene. Træerne havde nu, i Mai Maaned, anvendt al sin Saft og Kraft paa Udviklingen af den store Overflodighed af Frugter, som i næste Maaned skulde komme til Modenhed. Som

allerede omtalt, giver nemlig Jfoko eller Kokotræet to Gange om Aaret, i Juni og December, den rigeligste Høst af sunde, gode Frugter.

Hinsides Ananasløsten løb en temmelig høi Landtunge ud i Havet. Kun en Del af den havde vor Philip hidindtil betraadt; hele Kysten paa den anden Side fra denne Landtunge lige til Palmesøndagsbugten var ham endnu ganske ubefjendt. Fra en af Bakkerne havde han en vid Udsigt over en stor Strækning af Kysten; men forgjæves spejdede hans Øie efter Skibet, som han igaar havde seet, eller efter et andet Spor af menneskelig Virksomhed. Den anden Bei løb atter for Størstedelen over en flad Mark nær ved Kysten. Efter at have gaaet omtrent en Mil kom han her til en Egn, som mere end nogen anden syntes liket til Hvileplads for vor trætte, af Dagens Hede udmattede Vandrer. En Mængde Træer af rank og zirlig Væxt, som endte i en pyramidal Krone, prangede i deres fulde Smykke af glindsende grønne, store Blade, som i Tykkelse lignede Citronblade, og dannede der en skyggesfuld Skov. Vor Philip, der saavel som hans tro Hund næsten altid havde god Appetit, saa sig strax om efter Frugter paa disse Træer, der kun vare af middels Høide, og opdagede næsten ved første Diekast en temmelig stor Mængde, af oval, i Enden spidst udløbende Form og gulrød Farve. Deres bløde, saftige Skal lod sig let afløse med Fingrene. Indvendig fandtes en hvidagtig Marv, saa blød som Smør, der havde en behagelig, syrlig sød Smag. De e

tyve kjødfarvede Rødder, der lignede flere Bønner, laa i Marven. De havde i sin friske Tilstand en noget bitter, dog ikke ubehagelig Smag, og deres indre Kjerne var gjennemtrængt af en næsten oljeagtig fed Saft. Det Træ, som Philip her opdagede, var intet andet end det af sine Frugter i Europa velbekjendte Kakaotræ (*Theobroma Cacao*), af hvis ristede Rødder man tillaver Chokolade. Ogsaa dette Træ leverer vel sin Hovedhøst i Juni og December, men bærer dog hele Aaret paa enkelte Steder sine i Dufte sammenstaaende smaa, rødagtige Blomster og idetmindste nogle modne Frugter.

Medens Philip spiste sin Frokost, havde Pudelen opgravet sig en mager Ret af Krebs paa Stranden, men syntes ikke tilfreds dermed. Gjænde stod den under et Træ og saa med Længsel op i det. Dens Herre traadte hen til den og blev snart var, at denne Gjen gjaldt en Leguan, som nysgjerrig strakte Hovedet og Halsen med den taggedede Kam frem af Løvet. Ami havde den nylig fortærede Leguans velsmagende Kjød i friskt Minde og ønskede gjerne ogsaa idag at saa fat paa en saadan Ret. Men omendstjont den, som sad oppe i Træet, ikke vilde bekvemme sig til at stige ned, lykkedes det dog den slinke Pudel at bemægtige sig et andet mindre Dyr af denne Art, som formodentlig kom fra sit Bad og gaaft magelig paa Marken stred hen imod et Træ.

Medens Hundens fortærede sin let overvundne Fiendes Kjød, hørtes fra et ikke langt fra Kakaos-

stoven staaende Trompettræ (*Cecropia peltata*) et forunderligt, langt Skrig. Det lød ikke som en Fuglestemme, men snarere som et Rattestrig. (Det ældre Sagn, at Dovendyret ligesom melodist lader Skalaens Toner høre, har ikke stadfæstet sig ved nyere Jagttagelser). Philip saa hen til Træet, hvorfra denne Lyd kom, og opdagede i dets næsten bladløse Top et Dyr, der i Størrelse og, som det forekom ham, ogsaa i Skikkelse lignede en middelmaadig stor Abe. Han traadte nærmere hen til Træet, og hans Formodning syntes at stadfæste sig. Dyret havde virkelig et Abeansigt, der var omgivet af en Kredts af tætte Haar. Den rulle Belts, som bedækkede dets Hud, havde en bleg, hvidgraa Farve; langs nedad Ryggen løb en mørk Stribe. I det han endnu længere og nøiere betragtede den formentlige Abe, var det ham dog paafaldende, at Dyret gaaft imod andre Abers Sædovane, der uophørlig ere i Bevægelse, saa aldeles uden at røre sig med lige udstrakt Hals hang fast ved Træet, som om det intet Liv havde. Ogsaa dets Skrig var nu ophørt; Dyret stirrede stumt og sløvt hen for sig. Aberne have Hænder næsten som et Menneske; men den dovne Knægt, som sad oppe i Træet, havde paa hver Fod tre lange, seglformig bøiede, spidse Kløer. Endelig erindrede Philip sig, hvad han i Skolen og af bereiste Landsmænd havde hørt om Dovendyret, thi et saadant havde han nu for sig, og nogle Dage efter saa han paa et andet Sted af Den ogsaa et Dyr af denne Art gaaft nær ved sig,

som meget langsomt og majsomme-
ligt krøb hen efter Jorden paa
Kanden af de ombøiede Trær, ikke
paa deres underste Flade. Imod
Pudelen, som gjæde paa det, op-
løstede Dyret en af sine magre
Forlabber med de lange, spidse
Kløer, som om det vilde omslynge
den dermed.

Den varmeste Tid af Dagen var
endnu ikke kommen. Philip benyt-
tede derfor de øvrige Timer af
Formiddagen til at fortsætte sin
Vandring. For ikke uden Nødven-
dighed at trætte sig formeget drog
han langsomt fordetmeste i Skyg-
gen af Træerne videre langs Kysten,
og i en liden, noget sandig Bugt
besluttede han at tage sig sin Mid-
dagsføn. En liden Gjord Ta-
jasusvin gif her paa Engen, men
trak sig tilbage ind i Sloven, da
de to Vandrerne nærmede sig. Jor-
den var paa mange Steder opro-
det, og hist og her laa endnu Lev-
ningerne af det Middagsmaaltid,
disse Dyr nylig havde nydt, nem-
lig Frugter af et besynderligt
Slags, nogle af en næsten næpe-
agtig Form, andre af Udseende
som lange Potetes, tildels med en
lignende rødagtig, tynd Skal, un-
der hvilken det samme hvidagtig-
gule Stof fandtes som i Jord-
æblerne. Ligesom disse vogte de
i Knoller ved Rødderne af en
Plante, hvis smaa, rødagtige Blom-
ster lignede en Snerle, dog med
den Forskjel, at den ikke som de
almindelige Snerlearter slyngede
sig op efter Trær eller andre Gjen-
stande, men krøb henad Jorden
med sin Stængel, der ved hvert
Led slog Rødder, hvorpaa Knol-
lerne vogte. Det var den saa-

faldte Batatsnerle (*Convolvulus
batata*), hvis Knoller i hele det
varmere Amerika saavel som i Eu-
ropas varmere Lande ere en lige-
saa almindelig yndet Spise som
Potetes hos os, hvilke de endog
overgaa i Velsmag. I Almindelig-
hed pleier man vel at tilberede
Bataterne ved at koge eller stege
dem, eller man tørrer dem for at
vinde det Mel, de indeholde; dog
lade de sig ogsaa ligesom vore Næ-
per spise raa, og Philip, som for-
søgte derpaa, fik sig et ret godt
Maaltid af disse Frugter.

Efter den forrige næsten søn-
løse Nat tog vor Vandringssmand
sig i Skyggen af en med vellug-
tende Blomsterklaser behængt Busk
en Middagsføn, af hvilken han
først vaagnede efter flere Timers
Forløb. Horizonten var henimod
Best bedækket med et dybt Mørke,
fra hvilket hurtigflyvende Skyer
udbredte sig over hele Himmelen.
Snart lod ogsaa en fjærn Jorden
sig høre. Philip ilede hen til en
i Retningen af hans Bei liggende
Høi, hvis Klippevæg løb næsten
lodret ned i Havet. Her havde
Naturen eller rettere den i samme
dannende Skaberkraft sørget for et
Natteherberge, under hvis architek-
tonisk Støtte, af mange Søiler
baarne Tag et helt stort Reise-
selskab med Lastdyr og Bagage
kunde have fundet Beskyttelse mod
det udbrydende Uveir. Det var
en af de naturlige Søilehaller eller
Grotter, hvoraf der findes flere i
forskjellige Egne af Jorden, navn-
lig i Kalkbjergene. Udenfor plad-
stede Regnen paa Bjerget, nedens-
for bruste det oprørte Hav. Men
den næsten hundrede Fod over

Havspeilet liggende Grotte stoffede Philip sikker Beskyttelse mod begge Vandets Magter.

Bed en senere Leilighed, da vor Philip, som vi siden skulle saa høre, var kommen i uventet Besiddelse af en liden Baad, hvori han befør Kysterne af sin Ø, opdagede han, at Krokodillerne havde deres Tilhold i de dybere liggende Guler, af hvilke der gaves flere under den Grotte, hvori han havde taget sit Natteleie. Men om dette Rabo-Tab havde han nu, da han sov saa sikkert paa dette Sted, aldeles ingen Anelse.

Den følgende Dag kom vor Vandingsmand forbi en dybt ind i Landet gaaende Havbugt, paa hvis flade Bredder han i nogen Afstand troede at se en Mængde Indianerhytter. Det var Termiternes høie, kunstige Bygninger, som havde forarsaget ham denne Skuffelse. I denne Bugt lærte han ogsaa for første Gang at kjende en Art af de besynderlige Bæstedyr, der ere omgivne med et fast Pantser af benagtige, skjoldede Huddækker, mellem hvilke flere Bælter af smaa, bevægelige Skjolde strække sig. I denne Baabenrustning, hvoraf endog Hovedet er omsluttet, vove de uden Frygt at nærme sig de stridbare Myrers Boliger og opæde baade Pupperne eller de saakaldte Æg og hele Sværme af deres Forsvarere. Batater gaves der i Mængde i en kort Afstand fra Termitbugten, saa at Philip havde rigelig Næring for hele Dagen.

Den anden saavel som den tredje Dagsreise vare vel efter den tilbagelegte Veilængde meget smaa; men paa Grund af de Besværlig-

heder, han maatte udstaa formedelst de høie Klipper, der i Nærheden af Stranden maatte overstiges, kunde de kaldes store nok. Den tredje Dags Aften var Philip kommen til en sumpig Egn ved Kysten, hvor hele Jorden var bedækket med en Mængde store Sumpstildpadder, som just nu lagde sine Æg. Denne navnlig ogsaa ved Drinoko forekommende Stildpadderart er saa frugtbar, at Indianerne i mange Kystegne samle Millioner af deres Æg og af Blommerne berede en Olie, som ogsaa af Europæerne aates meget høit.*) Dette er von Humboldts Arraupstildpadder. Baade Philip og hans Pudel fik et rigeligt Aftensmaaltid af disse Æg, som man med Letthed kan faa fat paa i det løse Sand, hvori de ligge nedgravede.

Det var just Pintseafsten (den Gang den 15de Mai), da vor Dboer allerede i den tidlige Morgenstunden fra Høiden af den Bakke, han fra sit sidste Natteleie i Sumpstildpadderbugten havde besteg, med stor Glæde saa sin kjære, velbekjendte Palmesøndagsbugt liggende nedenunder sig. Hans samme Fødder, som endog paa de korte Dagsreiser, han paa denne Vandring havde tilbagelagt over Bjerg og Dal, i høi Grad havde besværet ham, trængte til Pleie, og desuden skulde jo heller ikke den skønne Fests fejres under en Fodreises møjsommelige Anstrengelser, men i fuldkommen Sabbatsro. Men hvor kunde vel dette bedre ske end her i Orangehavernes og Palmestovens forstriffende Kjølighed! Alle-

*) Se "For Hjemmet" 1877 Side 250..

rede ved Middagstid hvilede den trætte Vandrer, rigelig forsynet med Bananer, Dranger, Figener og nogle Kokosnødder, som han havde samlet her, i Skyggen af høie Cypress- og Mangotræer ved de øde Mure af det lille Dnupbrinskapel.

Vi behøve ikke at spørge, hvorledes Philip tilbragte Helligastenen og selve Pintsefestens Dage; thi vi kjende nu tilstrækkelig hans Skif. Han havde denne Gang tilberedet sig et Natteleie af Straa i Nærheden af Kavelmurene og beskyttede sig mod Duggen ved et Lag af Grene. Men mod de Sværme af Mulkitoer og Stikfluer, som i stor Mængde havde sit Tilhold i denne flov- og vandrige Bugt, kunde et saadant Løvrag ikke beskyrme ham, og den Plage, disse Insekter forvoldte, var ogsaa den fornemste Aarsag til, at han kun sjelden benyttede denne frugtbarste Egn af Den til et længere Ophold.

Hans Bord var for de nu indtrædende Høitidsdage deane Gang atter blevet forsynet med en ny, fortræffelig Ret, nemlig Mangotræets Frugt, der er temmelig stor, noget fladtrykt og nyrformig og allerede ved sin Aprikosfarve og krydrede Lugt, men endnu mere ved sin Saffis næsten vindrueagtige Smag indbød ham til Nydelse. Flere Træer af denne Art, hvis Blomsterklaser Philip havde seet under sit første Besøg i denne Egn, beskyggede med sine vidt udbredte Grene Murene af en af de anseeligste Bygninger, og deres overordentlig tykke, høie Stammer vidnede om, at de ikke vare plantede

for saa Aar siden. Mangotræet, som uagtet sin løse Ved opnaar en meget høj Alder, hører oprindeligt hjemme i Ostindien, hvorfra det er blevet bragt til de fleste Egne af det varme Amerika.

Medens Philip en Eftermiddag hvilede i Skyggen af Mangotræerne og med sin Stav gravede i en Grushob, som laa mellem en af de forladte Bygningers Mure, fandt han en rund Daase, som var forfærdiget af mørkegrønne Stene, og hvis Laag lod sig aabne ved en Omdreining paa dens strueformig dannede Rand. I Daasen laa endnu et Forraad af smaa, vel lugtende Kugler eller Piller uforæret. Saa ubegribeligt end dette Fund dengang syntes ham, lagde han dog dette eneste Grindrings-tegn om Koloniens forrige Beboere og Besiddere, der var kommet ham ihænde, i sin Kurv og havde siden, som vi i sin Tid skulle berette, stor Nytte deraf.

Den øvrige Del af denne vor Oboers Underjøgelsesreise frembyder kun lidet Nyt og Interessant. Han undersøgte alle Steder paa Nordkysten af Roatan, men fandt ligesaalidet nu som paa sin første Reise nogen menneskelige Beboere. Intetsteds saa han en Fisterbaad eller Indianerkano, men vel hist og her paa Sandgrundene og Bafatklipperne, som omgave Rysterne, mange gamle og nye Levninger af strandede Fartøier.

Ogsaa i Skovegnene, gennem hvilke han tog Hjemveien, tiltrak kun en eneste ny Plante sig hans Opmærksomhed paa Grund af Blomsternes og Frugternes eiendommelige Form og Bestaen-

hed. Den hørte til den mærkbærdige Plantefamilie, som man formodest Blomsternes besynderlige Dannelse gjerne kunde give Navn af Planteriget's Aber, fordi de, om end ikke i Bevægelser og Geværder, saa dog ved sin Skikkelse efterabe alle Slags dyriske Former. Bore unge Læsere kjende maasse den forunderlige Blueblomst, hvis brunagtige Blomst ligner en Blue, Edderkopblomsten og Biblomsten, der saavel i Tegning som Skikkelse ligne en stor Edderkop eller et biagtigt Insekt, den smukke Fruesto eller St. Olsavs Bolle og Menneskeblomsten, i hvis Blomst Omridset af en Menneskefigur med Hoved, Arme og Ben viser sig. Alle disse, hvoraf nogle ogsaa findes hos os, høre til samme Familie. Men deres Slægtninge, som findes i de varme Lande, staa i mere end en Henseende langt over de ovenfor omtalte Arter. Man kan indbefatte dem alle under Navnet Trævaniller eller Træorchideer (Epidendron), fordi de til dem hørende Planter med sine spæde Stammer, der staa Rødder fra hvert Knudeled, stige op efter de høieste Træer lige til deres øverste Top. Deres som oftest særdeles pragtfulde Blomster ligne i Skikkelse dels en liden broget Fugl, dels en Skorpion; af flere af de i Ostindien vøgende Arter blive de smukke, vellugtende Blomster lig Perler og Juveler kun baarne af Prindsesser og Damer af høi Adel som Haarprydelse for at betegne deres Rang. Den vestindiske Art, som Philip fandt paa Roatan, var Kryddervanillen. Han opdagede den først paa den øverste

Ende af Stammen af et Træ, som Stormen havde kastet til Jorden, frydede sig ved dens smukke, udvendig grønne, indvendig hvide Blomster, afbrød derpaa ea af de lange, skaalformige Frugtkapsler og smagte paa den brune, vellugtende, stærkt krydrede Marv, hvori mange smaa Frøforn laa. Senere fandt han dem ogsaa slyngende sig hen efter Klippevæggene, over hvis Toppe de udbredte sine med Blomster og Frugter behængte Stængler. Han tog med sig hjem en temmelig stor Mængde Vanillekapsler, som han tildels forvarede i den Daase, han havde fundet, og de bleve længe staaende urørte i hans Løophytte, indtil de omtrent et halvt Aar efter bleve et velgjørende Lægemiddel til at styrke hans Legemskræfter, som vare ganske nedbrudte ved en langvarig Sygdom. Ogsaa hos os statter og benytter man Vanillen som et herligt Krydderi til at forhøje Velsmagen ved enkelte Spiser, f. Ex. den saakaldte Is (Vanilleis) og ved nogle Sorter Chokolade, og tillægger den desuden visse pirrende Egenstaber.

28. Gjenwordighedernes Begyndelse.

Vi have i mange af de foregaaende Kapitler ledsaget vor Philip Ashton paa hans Hændelser i den første Tid af hans Ophold paa Roatan, hvilken Tid i Sammenligning med, hvad der senere mødte ham, kan kaldes god og lykkelig. Vi have ved Fortællingen og Læsningen af hans Oboerhistorie hidindtil taget Del i alle hans Glæder og Nydelsler og have hørt paa hans Naturfildringer i al deres

Udførlighed. Saa lader os da ogsaa sjenke ham den samme Deltagelse, naar han i nogle Trætskilder og de Blager og Lidelser, han havde at gennemgaa paa sin skjønne Ø!

Med Foraarsregntiden forenede sig ved dens Slutning alle de Ulemper, som det tropiske Klimas Hede fører med sig paa de der værende Der og Kyster. Den allerede forhen omtalte Lidelse, han maatte udstaa af de utallige smaa, sorte Sandfluer, hvilke sandsonligvis ere i Slægtskab med de norske Klægge og kun sværme om Dagen, blev saa utaalelig, at den, som vi allerede have seet, nødte vor Boer til at flygte bort fra sin fjære Løbhytte, saa længe Solen stinnede varmt. Da Natten kunde den dog endnu tjene ham til Hvilested, fordi Østenvinden, som blæste temmelig stærkt paa den Ende af Øen, hvorpaa den laa, forjagede Nattens besværlige Insekter, Musflitoerne, idetmindste i den tørre, hede Aarstid. Philip havde bemærket, at de Steder af Kysten, hvor hverken Skov eller Krat fandtes, ogsaa vare frie for Stifluerne, som om Dagen saa ofte faldt ham til Besvær. Han fik derfor det Indfald om muligt at trække sig tilbage til en liden, kun et Bøsseskud fra hans Bolig liggende Ø, den allerede omtalte Røddæmningsbanke, hvor der hverken fandtes Træer eller grønne Planter, da den kun bestod af nogle lave Klipper og opstillede Sandmasser. Men, som vi vide, var Philip kun en maadelig Svømmer. Han tog derfor et Stykke af en Bambusrørstamme, der var

hul og meget let, til Hjælp for at komme over til Sandbanken, bandt det under sine Arme, lagde sine Klæder paa Hovedet og naaede saaledes lykkelig sit Maal. Den lille Ø, paa hvilken han fra nu af tilbragte mangen Dag fra Morgen til Aften, var kun tre til fire hundrede Fod i Omkreds, og dens nøgne Overflade var saa stærkt udsat for Vinden og saa tør, at ikke en eneste Stikflue lod sig se der. En hul Træstamme af middelmaadig Tykkelse, som af Vind og Bølger var drevet op paa Sandbanken, gav baade Budelen og dens Herre, naar de lagde sig i udstrakt Stilling inden i den, en i Rødsfald tilstrækkelig Skygge og Beskyttelse mod de i denne Aarstid kun sjelden indtræffende Storme. Naar da Aftenen nærmede sig, vendte de to Bænker, blandt hvilke den Firsøddede var den bedste Svømmer, atter tilbage til deres Leie i Øyten. Desuden var Philip ogsaa daglig nødt til at hente sig Levnetsmidler og Drillevand paa Roatan. Vandet tog han i en Pottetræ eller Kokosnødstal, som han tilligemed Levnetsmidlerne stak ind i Gulningen af sin Bambusrørstamme og saaledes førte over til Sandbanken. Til Indsamlingen af disse smaa, tarvelige Forraad anvendte han gjerne de tidlige Morgentimer eller Aftenen og nød da tillige nogle Frugter, som han plukkede friske af Træerne. Den Plage, Fluerne forvoldte, var ikke den eneste Ulempe, der nu mødte ham. Langt mere end Insekternes Stik smertede ham de dybe Indsnit og Saar under Fødderne, han havde bragt med fra

sin sidste Reise, og hvoraf nogle kun meget vanskelig og ufuldkomment bleve lægte, fordi hans Fødder ikke fik tilstrækkelig Hvile.

Men endnu et ander, daglig voxende, skjønt mere udvortes Onde havde vor stakkels Philip at beklage. Det var hans usle Klæders gradvise Opløsning. Disse bestod, som vi ovenfor have seet, foruden af Filthatten paa Hovedet kun af en Trøje og et Par Matrosbuger. Paa hans Bei gennem Skov og Krat havde Tornene snart afrevet et, snart et andet Stykke af Klæderne, og nogle af disse Stykker vare blevene hængende paa Tornene, medens andre kun ved enkelte Traade endnu hang sammen ved den øvrige Dragt. Den stakkels Philip havde, uden Synaal og

Traad, uden Sag og Fingerbøl, som han nu var, paa det mest Økonomiske benyttet hver Stump af det Seilgarn, han havde fundet ved sine forrige Skibsameraters Ildsted, til at stoppe alle de gabende Huller og Rister i disse usle Klæder. Senere tog han Bast, Græsstraa, Palmblade, Fjer og de bløde Knokker af Bomulds-træerne til Hjælp for at holde Luft og Sol ude fra sit halv nøgne Legeme. Ja han havde endog af Sogræs, Palmblade og Barfstrimler, som han løste fra Grenene, forfærdiget et Slags Kappe, der i Sandhed maa have haft et høist besynderligt Udseende, men dog kunde tjene til at skjule hans Nøgenhed og beskytte ham om Natten mod den nedfaldende Dug.

(Fortsættes.)

Elisabeth.

(En Fortælling af J.)

(Fortsættelse.)

Niende Kapitel.

Lauras Konfirmation nærmede sig nu stærkt, og vi havde, alle Tre, dygtig travlt med Udstyret. Den kjære lille Pige var saa forundret, smigret og taknemmelig over pludselig at være bleven Hovedperson. I hele sit Liv havde hun ikke faaet en ny Skole; mine aflagte Dragter bleve bestandig ompæde til hende.

"Hvor vil du dog spille de mange, mange Sting paa mig,

Elisabeth? et saadant Lømmetørklæde!"

"Ja, det er rigtig nogle Narrestreger", fortsatte Kristian, idet han betragtede mit Arbejde med en Blanding af Foragt og Beundring. "Læg det tilside, Betty, og gaa med mig; en liden Tur paa Bolden vil gjøre os Begge godt."

"Du holder jo mest af at gaa alene, Kristian."

"Bist ikke nei. — Det var ret, du tager Løiet paa. — Naa, er

her nu ikke vent? se, hvor Solen sviller paa de gulbrune Blade. — Det er kun, naar jeg sukker uforstyrret at gjennemtænke, hvad jeg har læst, at jeg helst vil gaa ene; nu trænger jeg netop til at slippe Bøgerne lidt, og du trænger ogsaa til at slippe Tankerne, gamle Erindringer og jeg ved ikke hvad, og se skrift ud paa Livet."

"Jeg er vel tilfreds, Kristian, tro ikke Andet!"

"Paa din Vis maatte nok, men ikke som vi — Mor og jeg — vilde, du skulde være. Vi talte netop om dig igaar; det er, som om du selv havde hærken Dasser eller Forhaabninger mere, ja ingen Fremtid, — nei, nei, lad mig tale ud — som om dette Liv laa bagved dig, Elisabeth, ligesom det ligger bagved Mor, og du nu kun levede for Andre."

Hvor det var besynderligt, at han netop skulde bruge dette Udtryk; det gjorde mig saa godt, skjønt det ikke passede.

"Gid jeg kunde slippe mig selv langt, langt mere, end jeg gjør, Kristian, saa vilde jeg ogsaa være g'adere."

"Det gjælder vel om alle Mennesker", svarede han tørt, "men du maa ikke opgive Tanken paa Fremtiden; det er jo latterligt af en nittenaars Pige. — Naar, nu har jeg sagt det, læg det smukt paa Siden."

Og Dagene gik. Laura og jeg læste undertiden sammen i det nye Testamente; og jeg glædede mig ret over min lille Søsters gode Opfattelse.

"Men, Elisabeth", sagde Mor engang, hun saa Bibelen ligge paa

mit Bord, "er, (bliv ikke vred, at jeg svørger), er det ganske rigtigt, at du beholder denne?" hun viste paa Indskriften.

"Ja, Moder, jeg er vis paa, det er rigtigt." Jeg glemte hurtigt Bogen; ikke for nogen Pris vilde jeg miste den.

Midt i Oktober pakkede vi Lauras Kuffert. Frøken Hjort, Lindely pr. — Det stive Kort, hvorpaa min Adresse stod, kunde prægtig gjøre Tjeneste igjen. O, hvor jeg havde været fuld af glade, overspændte Forhaabninger, da jeg skrev det. De seende, suirkfende Bogstaver saa saa fremmede, næsten gjengangeragtige ud. Nu skulde Laura gjøre samme Reise, det var saa underligt at tænke; hun skulde leve med Bedstefar og Tante Kristine, og se ham! mon han kom der hver Dag, som tidligere?

"Du maa endelig være hjærlig og opmærksom mod Tante Kristine, Laura, lov mig det."

"Jeg skal se ad, men Kristian siger, at hun er utaalelig; og Mor, der, som du ved, aldrig taler ilde om Noget, kalder hende en uelstændig Stakkel, og du selv skrev jo —"

"Bryd dig aldrig om, hvad jeg skrev, det var først til Slutningen, jeg lærte at kjende hende. — Du maa beile til hendes Gunst, Søster, for min Skyld!"

Hvor vor lille Pige saa elstændig ud, da hun nikkede til os fra Kupeen med det straalende og dog taarevædede Ansigt. Det store nye Shawl faldt saa smukt ned om hendes Figur; den lille Hat med den prægtige Hagesløise klædte prægtigt. Hun var ogsaa selv glad

over sin Bynt, over saaledes at være splinterny fra Top til Taa, men det var en barnlig, uskyldig Glæde, ikke Forføngelighedens. Billetten holdt hun fastknuget i den ene Haand, Tasse og Paraply i den anden.

"Jeg skal nok passe godt paa alle mine Sager", raabte hun, mest henvendt til Kristian, der plejede at bebrejde hende Glemsomhed og Mangel paa Orden.

Det varede nogen Tid, inden Alt kom i de vante Folder efter hendes Afreise. Vi mærkede først ret nu, da hun var borte, hvad for en livlig, fornøielig liden Person hun egentlig var. Moder savnede hende vist især, men hun talte ikke derom; det var i det Hele ikke hendes Skik at klage; havde hun en Byrde, bar hun den helst ene og i Stilhed.

Svor hun var blid, taalmodig, kjærlig og hensynsfuld, lidt for svag og eftergivende overfor Andre — jeg var jo selv et Exempel herpaa — men stærk og ubøielig i sin egen Pligtopfyldelse. Ligesom Dve havde ogsaa hun Hjerte for Alle og Alt i sin Nærhed.

En Dag, som jeg stod allerbedst og strøg, kom Moder ind til mig med et fornøiet, opklaret Ansigt.

"Giv mig Sernet og gaa ind, Regina er der! — det er dog en Dymuntring for min søde Pige. Bed hende kun til Middag, jeg skal nok skaffe tre Retter."

Åh, det var kun en daarlig Dymuntring! Regina og jeg havde Intet mere at sige hinanden; hun indsaa det ogsaa snart og opgav mig ganske.

Hver Uge fik vi et tætt, paa

kryds og tværs bestrevet Brev fra Laura. Hun længtes meget efter Hjemmet, men elskede Bedstefader; Huset fandt hun ogsaa saa hyggeligt og smukt, og Eggen saa deilig. Tante Kristine kunde hun dog slet ikke komme nær. — "Tante forudsætter", skrev hun, "at jeg ikke kan lide hende, og det gjør enhver Tilnærmelse saa vanskeligt; men jeg skal nok huske paa mit Løfte til Elisabeth. Hun er egentlig heller ikke uvenlig, hvor sær, stiv og mørk hun end er."

"Men hvad har her dog staaet?" spurgte Kristian forundret, "se, hvordan Barnet har kradsset det over, saa tæt, saa tæt; det er ikke muligt at stjæle et Bogstav."

Moder taug, men jeg kunde se, at hun havde sine egne Tanker. Jeg havde ogsaa mine: den kjære lille Pige havde bestemt skrevet om Dve og siden, da hun erindrede vort Forhold, slettet det ud. Efterbaanden blev hun dog mindre forsigtig, og hans Navn stod ofte i Brevene. "Præsten havde hørt Tante Kristine og hende i Kane, eller laant dem Bøger; hun havde hørt saadan en deilig Prædiken, der ret gav En Lyst til at blive god og stikkelig" o. s. v., o. s. v. —

Vinteren gif sin jævne, rolige Gang; vi vare Alle meget slittige; Kristian studerede af al Magt; Moder og jeg syslede sammen i Huset og ved Naalen, og om Aftenen, naar vor kjære lille Urofficer var gaaet til Hvile, læste jeg høit. For første Gang smagte jeg den Glæde, der er i Fliden. Vore Maaltider og Spadsereture vare meget gemyttlige og forfriskede saadan efter velanvendte Timer. Alt

som det nærmede sig til Jul, og med den Examenstiden, blev Kristian dog noget kort for Hovedet. Mangen Gang sagde han selv: "Jeg er utaaelig, Moder, jeg ved det godt, men jeg har Hovedet fuldt af en hel Del Ting."

Spør det var en lykkelig Dag, da han kom hjem og meldte, at Alt var godt overstaaet. Hans Anstigt straalede af den inderligste Fryd; det var slet ikke den kjendte, adstadige Kristian med hans gammelmandsagtige Manerer.

"Gid vi havde dig rigtig glad, Betty", sagde Kristian et Par Dage senere.

"Jeg er glad, Kristian; Borherre har været naadig imod mig; jeg er lykkelig og taknemmelig."

"Resigneret er du, kun resigneret, ikke lykkelig; det er det, jeg ikke kan forstaa. — Ved du, hvordan du forekommer mig, tør jeg sige det rent ud?"

"O, ja, hvorfor ikke."

"Som En, der holder af en Afdød, tænker paa ham og glæder sig til at møde ham i en anden Verden. Ingen skulde tro, du havde affastet et trykkende Nag og følte dig lettet og befriet."

"Tal ikke saadan, Kristian, det bedrøver mig; naar man har Regret at angre og oprette — og det har jeg — kan man nok blive alvorlig."

"Na, du var ikke saa fælt slem før heller, sjønt jeg jo nok af og til var vred paa dig, og fandt, at dit Jeg spillede altfor meget frem paa Mors Beføstning. Nu vilde jeg derimod ønske, at samme Jeg fik Lov til at gjøre sig lidt mere gjældende."

Ved Juletid fik vi, efter Sædvane, en hel Ladning gode Sager fra Lindely: Gjæs og Harer, Oste og Pølser, Tøbler og Valnødder. Til min Forundring laa Mette Maries velbekjendte rødtærnede Skolepose paa Bunden fuldproppet med Nødder.

"Til Frøken Elisabeth fra Skrænten og Skoven, pluffet af Mette Marie", stod der udenpaa med Barnets egen Haand. Hun havde bestemt gjort sig den største Flid, Bogstaverne vare saa store og pynkelige.

"Hvad tror du, jeg har her, Betty?" spurgte lille Johan en Morgen først i Marts, idet han rakte sine sammenfoldede Hænder op imod mig.

"Nogle smaa Vintergjække."

"Na nei, Elisabeth, du saa dem, de grønne Blade stak ud; det er ikke ærligt!"

Han rakte mig en Haandfuld friske Vintergjække, og med dem fulgte de første Foraarstanke. Et Par Dage efter saa jeg en gul Blomst paa Voldstraaningen. Nu begyndte Alt at spire og pippe frem paa Landet; snart vilde der blive yndigt paa Lindely. Mon jeg nogensinde kom der mere? jeg turde slet ikke tænke derpaa.

"Blot Laura ikke er syg, det er over fjorten Dage, siden hun strev." Mor sukede dybt; hun havde længe gaaet stille med sin Frygt; nu maatte hun meddele den.

"Spør let kan der ikke komme Noget i Veien; huster du før Jul, Mor, hvor længe det da varede"; jeg forsøgte at se tryk og glad ud, sjønt jeg ogsaa var bekymret og

uroilig. Hvergang Klokken ringede, gif det igjennem os.

Endelig, en Eftermiddag i Begyndelsen af April, kom Kristian triumferende ind.

"Her er Brev! Lauras egne smaa fludrede Kragetæer. Du kan være ganske rolig, Mor, Kjæledæggen er rast."

Brevet indeholdt kun et Par hastige Linier: Tante Kristine var syg, farligt syg; hun længtes efter mig, troede Laura; selv længtes hun ogsaa ubeskriveligt; der var saa frygtelig Meget at ordne og tænke paa, og hun var til Jungenting.

"Min kjære Pige, hvad siger du?"

"Jeg haaber, jeg kan naa Toget endnu iaften, Moder! — det gaar jo først Klokken syv?"

"Du vil altsaa, o, Barn, hvor du er bleg! tør vi lade hende reise, Kristian?"

"Naturligvis reiser jeg; der kan ikke være Tale om Andet; Staffels Tante!"

"Staffels lille Laura", sagde Moder, "og nu du! — Du har ingen Ide om at staae dig selv, Barn."

Jeg svarede ikke, men skyndte mig ind i mit eget Værelse og pakkede nogle faa Nødvendighedsartikler sammen, medens forvirrede Tanker uophørlig krydsede i mit Hoved.

O, kunde jeg blot tænke paa hende, udelukkende paa hende! hvor kom disse Billeder fra, denne Frygt, dette Haab! Ak, kunde jeg kun være rolig og tillidsfuld og overlade mig til Guds Førelser!

(Sluttes i næste Hefte.)

Smaastrykker.

I.

Bibelens Udbredelse.

I Førfningen af dette Aarhundrede var Tallet paa de Bibler, der fandtes i den hele Verden, omtrent 5 Millioner, trykte i henved 50 Sprog, og nu, 70 Aar senere, er Tallet 135 Millioner, trykte i omtrent 250 Sprog og Dialekter. Bisælig et stort Resultat, og det er dog kun fremkommet ved en ringe Begyndelse. En fattig Pige i Wales maatte i 1804 gaa milevidt omkring for at finde og faa kjøbt en Bibel. Dette gav en

from Mand Tanken om ved Samvirken mellem kristelige Folk at udbrede den hellige Skrift i det lille Wales, og saaledes opstod det ihærdige "Britiske Bibelselskab", som nu tilligemed alle de Søsterselskaber, der ere oprettede efter dets Forbillede, omfatter den største Del af Jorden.

Det Britiske Bibelselskab har siden dets Stiftelse udbredt 80 Millioner Skrifter, og det sætter nu hvert Aar 2½ Millioner i Omløb; det "Amerikanske Bibelselskab" har udbredt 35 Millioner Skrifter,

og 60 mindre (europæiske) Selskaber 20 Millioner indenfor deres mere indskrænkede Omraade. — Ved det Britiske Bibelselskabs direkte eller indirekte Arbejde og Medvirken er Bibelen eller Dele af den blevne oversatte, trykte og udbredte i:

70 europæiske Sprog og Dialekter,			
88 asiatiske	—	—	—
26 afrikanske	—	—	—
14 amerikanske	—	—	—
18 australske	—	—	—

Syrere og Persere, Hinduere og Kinesere, Abyssinere og Kaffere, Øboere paa Madagaskar, Ny Zeeland og Sydhavssøerne, Mexicanere, Eskimoer og en stor Mængde andre Folkelag ere nu satte i Stand til i deres egne Tungemaal at læse om Guds Gjerninger. I mange af Sprogene har der, lige indtil Dele af Bibelen udkom deri, slet ikke været noget Skrift.

I Danmark er i Løbet af dette Aarhundrede ved det danske og ved det Britiske Bibelselskab 750,000 Skrifter satte i Omløb, og den aarlige Omsætning er stegen til 40,000, hvoraf 10,000 ere fuldstændige Bibles. Omtrent de samme Tal gjælde for Norge, hvormod der i Sverige med dets større Indbyggertal i Løbet af dette Aarhundrede er udbredt ikke mindre end 3½ Millioner Skrifter, medens den aarlige Omsætning nærmer sig til 100,000 Bibles eller Testamenter.

(S. Blenqe.)

II.

Johannes-Fester.

I vore Almanaker er, som bekendt, hver Dag betegnet med et Helgennavn. Ved 6te Mai staar

saaledes "Joh. a. Port.", hvilket vistnok er usforstaaeligt for dem, som ikke er indviet i Almanakens Hemmeligheder. Kirken har 4 Johannes-Fester, som er betegnet i den norske Almanak. To af disse er til Ære for Johannes den Døber og to til Minde om Evangelisten Johannes. Af de første er den, som indtræffer ved Midsummerstid, den 24de Juni, St. Hansdag, mest bekendt. Lige fra Herrens Tid er denne Dag af Nordboerne bleven høitideligholdt ved de saakaldte St. Hansblus eller Baal, der tændes Aftenen og Ratten før Festsdagen. Den anden er indstiftet til Minde om Døberens blodige Død og kaldes derfor i Almanaken "Johannes's Halsbyggelse" (den 29de August). Af de to Fester, der er indstiftet til Ære for Apostelen og Evangelisten Johannes, Frelserens kjæreste Discipel, er Hovedfesten den 27de Decbr., "Johannes-Evangelisten" (3die Suledag). Sagnet beretter, at denne Apostel i Sluringen af den grusomme Keiser Domitians Regjering, under den anden store Kristenforfølgelse, blev ført fra Efesus til Rom og der udenfor den latinske Port kastet i et Fad med sydende Olje, men forblev uskadt, hvorfor han blev forvist til Den Barthmos, hvor han skrev Aabenbaringen. Til Minde om denne Begivenhed blev der siden opført en Kirke udenfor den latinske Port i Rom og den 6te Mai bestemt til Festsdag under Benævnelsen Johannes ante portam latinam (d. e. Johannes udenfor den latinske Port), som forkortet skrives Joh. a. Port. Den kaldes ogsaa

i Modfætning til den 24de Juni Lille-St.-Hansdag. (Efter historisk Kalender).

III.

Stenkullene

forekommer i Lag, som i Gjennemsnit kun ere 3 Fod tykke. Kun sjældent opnaa Lagene en Tykkelse af 20 Fod, undertiden endog 100 Fod. Disse Lag forekomme afveglende med Skiferlag. I Almindelighed finder man 3 til 20 saadanne Stenkulslag over hverandre. Paa enkelte Steder løber Lagenes Tal op til 100, ja et enkelt Sted har man endog fundet 225 Stenkulslag over hverandre. Disse Lag ere ofte flere Mile lange. I Pennsylvania er der saaledes et Kullag, som er 10 Mile langt og 10 Fod

tykt. Kullagene ligge ofte meget dybt. Man fører nu Kul op fra en Dybde af indtil 3000 Fod. Undertiden kan der ved Uforsigtighed eller ved Selvandtændelse gaa Tid i Stenkulsgruberne. Paa Grund af det uhyre Kulforraad og den langsomme Tilførsel af Luft kan en saadan Grubebrand vedblive i mange Aar, ja man har et Par Gruber, som har holdt paa at brænde i flere Hundrede Aar, f. Ex. i Sachsen i Tydskland. Jordbunden over Gruben er her paa Grund af Barmen fra Grubebranden bleven saa opbedet, at man har benyttet sig heraf til at anlægge Drivhuse, hvor selv tropiske Vægter trives overordentlig godt, og Korn og Frugter modnes her langt tidligere end paa de nærliggende Steder.

Den gjæstfrie Negerkvinde.

Den bekjendte Afrikareisende Mungo Park beretter følgende om den rørende Gjæstfrihed, som blev vist ham af en fattig Negerkvinde paa en af hans Reiser:

"Da jeg var ankommen til Sego, Hovedstaden i Kongeriget Bambarra, beliggende ved Bredderne af Niger, vilde jeg sætte over Elven til den Del af Byen, hvori Kongen bor; men der var saa Mange, som vilde over, at jeg blev nødt til at vente i to Timer. I Løbet af denne Tid fik Kongen gjennem de Folk, som allerede vare

komne over Elven, Underretning om, at en hvid Mand ventede paa at blive sat over og agtede at aflægge ham et Besøg. Han sendte strax en af sine første Mænd over for at sige, at Kongen umulig kunde modtage mig, før han vidste, hvad der havde bragt mig til hans Land, og at jeg ikke maatte vove paa at sætte over Elven uden Kongens Tilladelse. Han raadede mig derfor til at tage Nattevarter i en Landsby, som han naaviste, og sagde, at han den følgende Dag vilde give nærmere Bested om

hvorledes jeg skulde forholde mig. Dette var meget nedslaaende. Imidlertid, da der intet andet Raad var, begav jeg mig afsted til Landsbyen, hvor jeg til min store Sorg fandt, at Ingen vilde modtage mig. Jeg maatte sidde hele Dagen, uden Noget at spise, i Skyggen af et Træ.

Da Aftenen faldt paa, begyndte det at blæse, og den overstyede Himmel truede med Regn; der var ogsaa raange vilde Dyr i Omegnen, saa jeg vilde være bleven nødt til at krybe op i Træet og søge Ly for Ratten imellem dets Grene. Men netop som jeg var i Færd med Forberedelserne hertil og havde sluppet min Hest, blev jeg bemærket af en Negerkvinde, som vendte hjem fra sit Arbejde ude paa Marken. Da hun saa min ynkkelige Forfatning, standsede hun og spurgte, hvorledes jeg var kommen der. Jeg forklarede hende dette i Korthed, hvorpaa hun tog min Sadel og Bidsel og bad mig følge med til sin Hytte. Da vi vare komne did, tændte hun en Lampe, bredte en Matte paa Gulvet og sagde, at jeg kunde blive der Ratten over. Derpaa gik hun ud og kom strax efter tilbage med en meget velsmagende Fisk, som hun havde stegt i Aften og gav mig til Aftensmad. Da Gjæstfrihedens Pligter saaledes vare opfyldte mod den

nødlidende Fremmede, vendte min værdige Belgjørerinde sig (idet hun pegede paa Matten og sagde, at jeg kunde sove trygt der) til den kvindelige Del af sin Familie, som hele Tiden havde staaet og betragtet mig i stum Forbauselse, og bad dem atter tage fat paa sit Arbejde, som var at spinde Bomuld; hermed fortsatte de en stor Del af Natten.

De lettede sig Arbejdet ved at synge; en af deres Sange var forfattet paa Stedet, thi jeg var selv dens Gjenstand. Den blev sunget af en af de unge Kvinder, og de øvrige faldt ind som et Slags Kor. Melodien var søm og klagende, og Indholdet, ordret oversat, følgende: "Vinden tudede, Regnet faldt. — Den stakkels hvide Mand, træt og mødig, kom og satte sig under vort Træ. — Han har ingen Moder til at bringe sig Mælk, ingen Hustru til at male sit Korn. Kor: Lad os have Medlidenhed med den hvide Mand: ingen Moder har han til at bringe sig Mælk, ingen Hustru til at male sit Korn." Jeg blev ganske overvældet af saadan uventet Godhed, og Sønnen flyede mine Dine. Om Morgenen forærede jeg min kjærlige Bærtinde to af de fire Messingsknapper, som vare igjen paa min Vest, det eneste Bederlag, som det stod i min Magt at give hende."

G a a d e.

No. XLV.

Et Ord af 11 Bogstaver. No. 1. 2. 3. er et firbenet Dyr, No. 4. 5. 8. 10. 11. et almindeligt Mandsnavn, No. 6. 7. 9. er Kjælenavn paa et Dyr.

Opløsning paa Gaaden i No. 16:

No. XLIV: Regninger.

Blandinger — Nytt og Gammelt.

Tabt og gjenfundet. "Aften-Posten", et Blad, som udkommer i Kristiania, fortæller Følgende: "En Herre, der en Aften henved til Kl. 8 tog sig en Spadsertur i Slotsparken og havde flaaet ind paa en af de mere ensomme Veie, hørte pludselig et gennemtrængende Barnestrig, og ved at gaa efter Lyden fandt han et henved 3 Aar gammelt Pigebarn, der til Rværerne var sunket ned i et Sølvehul paa et Stykke oppløiet Mark i den Afdeling, der ligger bag Universitetet, hvor den lerede, fugtige Jordbund lidet indbød til nogen Spadsertur. Da Barnet imidlertid sad fast, og der intet Menneske saaes i Nærheden, havde Herren intet andet Valg end at vove sine blanke Støvler; han vadede til Anklerne ud og fik halet Pigebarnet op. Dette kunde paa Forespørgsel ingen Forklaring give over, hvor det hørte hjemme, og Herren maatte saaledes fremdeles bekvemme sig til at spille en Barnepigens Rolle. Da det imidlertid for en velklædt, halvgammel Ungkarl er saa sin Sag at vise sig paa Karl Johans Gade med et af Lere bedækket 3 Aar gammelt Pigebarn paa Armen, saa stoppede Herren en mindre velklædt (men ligeledes halvgammel) Ungkarl og bød ham 2 Kroner for at bære Pigebarnet. Sidstnævnte havde imidlertid liden Lyst til denne Kjærlighedsgjerning, selv da Herren forklarede ham Sammenhængen; han mente med Rette, at man ikke pleier at finde 3 Aars Pigebørn uden Ledsgagere siddende fast i Sølvehuller i Slotsparken og lod halvveis til at staa i den Tro, at Herren tilsigtede at gjøre ham til en usfrivillig Adoptivfader for Barnet. Efter nogen Deliberering blev man sluttelig enig om i Fællesskab at søge at udfinde, hvor

Barnet hørte hjemme, og hvis dette ikke lykkedes, da (ligeledes i Fællesskab) at bringe det paa Politikammeret som "Gittebarn". — Da Barnet var fundet i den Afdeling af Slotsparken, der ligger lige ud for Legepladsen, sluttede man, at det antagelig hørte hjemme et Sted omkring eller nedenfor Holbergs Plads. Man satte derfor til en Prøve Barnet af paa Fortouget udenfor Mars og Boss's Skole, og da det lille Individ her lod til at orientere sig og satte sig i Marsch opad den Gade, der fører til Holbergs Plads, idet det tillige udtalte de trøstefulde Ord, "at det vilde gaa hjem til Mamma", saa fulgte begge dets Oppassere beroligede med det i det sikre Haab, at det nok af sig selv vilde finde hjem. Dette Haab viste sig imidlertid at være ganske ugrundet. Efter i lang Tid at have fulgt Barnet, der paa den mest meningsløse Maade dreiede af snart til Høire og snart til Venstre, og efterat man havde opvaft flere og flere Tilskueres Forbauselse ved den paafaldende Opmærksomhed, hvormed 2 tykke gamle Mandfolk fulgte i Hælene paa et lidet lident Pigebarn, besluttede de ende-

lig at gøre, hvad de maatte strax kunne have gjort, nemlig at bringe Barnet til Hovedstationen i Møllergaden. Barnet straaledede og stittede af alle Kræfter imod, da det for anden Gang blev taget paa Armen; men med Risiko at faa et helt Optog af Gutter efter sig, begav begge Oppassere sig afsted og afleverede lykkeligt sit Fund til den vagthavende Berjent, hvem de gav en kort Beretning om Sagen. — Paa Politikammeret blev det oplyst, at Barnet virkelig var kommen bort fra sine Forældre, der boede paa — Grønlandsøeret, altsaa i den modsatte Ende af Byen. Faderen havde en Grund i Forveien meldt Barnets Bortebliven paa Politikammeret, og dets Identitet med det i Slotsparken fundne blev fuldstændig godtgjort. Hvorledes det imidlertid kunde være skeet, at Barnet havde gaaet den lange Vej til Slotsparken, hvor det ingenlunde usandsynligt kunde omkommet paa den temmelig ensomt beliggende Plads, er indtil Videre en Gaade. Begivenheden kan dog tjene Forældre og Børnepiger til Advarsel om at give Ngt paa de til deres Pleie betroede Smaabørn, at de ei gaa sig bort."

Mærk! Gæver, som staar til Rest med Kontingent, bedes venligt om at indsende samme snarest muligt. En saa liden Sum er for de Allerfleste let at betale, og betänk, at Udgiveren nødvendigvis trænger til at faa Kontingenterne ind. Behag at sende i Money-Ordre, Draft paa Chicago eller registreret Brev til Adressen:

R. Thronsfen,

Dr. 14, Decorah, Iowa.

Indhold: Fæstningen. — Philip Ashton eller den nye Robin-
son. — Elisaberth, en dansk Fortælling. — Smaastoffer. — Den gjæst-
frie Negerkvinde. — Gaade og Dpløsning. — Blandinger-Nyt og
Sammelet.

CITY SHOE STORE.

A. HANSON

handler

udelukkende med Sko og Støvler

af alle mulige Slags fra de bedste Fabrikker baade i Øst og Vest. Stedet: det gamle Gullikson=Store, Decorah, Iowa.

For 12 Cents

sendes portofrit et Hefte, indeholdende

“To ældgamle Sange fornøiede”, nemlig Tolstalsvisen og Den gylde Nbc.; 5 for 50 Cents, 12 for \$1.00.

Adresse: K. Thronsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

380 Oktavsider

med udvalgt Læsning for 50 Cents,

nemlig **11te Bind** (1876 I) af “For Hjemmet”, indeholdende Fortællingen “To Søstre” samt Pontoppidans Levnet. Skrevet af ham selv. “Missionær Andreas Niis” og meget andet Læsestof. Noget faa Restegemplarer sælges saaledes for halv Pris. Benyt denne Leilighed! Adresse: K. Thronsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

A. Gullikson & Bro.,

Decorah Iowa,

handler med

Stangjern, Spiger og Glas, Røge- og Raffelobne samt Kobber- og Blik=Varer, Gaardsredskaber og Verktøi, Bygningsmaterialier saasom Vinduesglas, Døre, Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt og Olie.

Kobber- og Blikvarer reparereres. Tagreuder forfærdiges til billige Priser.

To Søstre.

De 4 første Hefter af “For Hjemmet” for 1876, indeholdende: **To Søstre**, Fortæl-

ling fra en norsk Fjeldbygd, foruden 13 større Artikler og 36 Blandinger, sendes portofrit til hvilkensomhelst Adresse her i Landet for 25 Cents. Hele Bindet (12 Hefter, 384 Sider) sendes portofrit for 50 Cents.

Adresse: K. Thronsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

J. H. Montgomery & Co.,

Apothekere og Boghandlere,

Decorah, Iowa.

Medicinertilberedes omhyggeligt efter Lægers Recepter. En duelig og for-
færdig norsk Expeditor er altid tilstede.

No.7—24.

First National Bank

OF DECORAH, IOWA.

Udfører almindelige Bankforretninger. Kjøber og sælger Bøxler

paa

NORGE, SVERIGE og DANMARK

samt alle andre europæiske Lande.

Besørger Indfordring af Arvemidler og andre Fordringer i de skandinaviske og andre europæiske Lande.

Sælger Billetter for Befordring til og fra Norge, Sverige og Danmark og de øvrige europæiske Lande.

Forespørgsler i det norske og engelske Sprog besvares pr. omgaaende Post.

James H. Gaston, Præsident.

A. Bradish, Vice-Præsident

Z. W. Burdick, Kasserer.

Geo. D. Gardner, Assist. Kasi.

Ole E. Nøen, Tæller.

P. C. Haugen,

Eier af

Decorah Marble Works.

Water Street, Decorah, Iowa.

Jeg tillader mig herved at gjøre Landsmænd i Minneheit og Allamafee Countier i Iowa, samt i Fillmore, Houston, Freeborn, Goodhue og Dinwiddie Countier i Minnesota, og forresten i hele den nordre Del af Iowa og sydlige Minnesota, opmærksomme paa, at jeg nu er istand til at expedere alle Ordres med kort Børsel. Jeg har sikret mig de bedste Arbeidere og kan udføre smukt og billigt Arbeide. Da jeg ogsaa har norske Stenhuggere, har Landsmænd den Fordel, at de kan faa sin Inscription feilfri, hvilket er aldeles umuligt, hvor man blot har Arbeidere af andre Nationer.

Som reisende Agenter har jeg engageret D^r. Harvey Miller og P. Nickel.

P. C. Haugen.

Enhver, som ønsker Gravstene, og ikke træffer min Agent, kan berom tilskrive mig, samt angive, hvor kostbar Sten han ønsker, og jeg skal da sende ham Tegninger med bedstet Pris, hvorefter han kan sende mig tilbage det Exemplar, han udvælgter, tilligemed Ordre og Inscription samt nærmeste Fragt-Office.